

■ 25 Mart
2016 Cuma
■ Sayı: 25
■ 3 TL

HAFTALIK
SİYASİ DERGİ

BOYUN
EGME

'Hırsıza hırsız,
katile katil diyeceğiz'

Susmayacağımız, siyasi eleştiri hakkımızı, düşünce ve ifade özgürlüğümüzü kullanacağız ve gerçekleri söyleyeceğiz. Hırsıza "hırsız", katile "katil", diktatöre "diktatör", yobaza "yobaz", çeteciye "çeteci" demeye devam edeceğiz.

GİTSİN AMA YETMEZ

KAVŞAKTAKİ ÜLKE: TÜRKİYE | TECAVÜZCÜLERDEN KURTULACAĞIZ! | TERKOĞLU: 'YANLIŞ DÜNYA, ÖYLEYSE DOĞRU ZAMAN' | 'İŞSİZLİK LOBİSİ' İŞBAŞINDA | SOMALİYA ZULÜM SÜRÜYOR

HIRSIZA HIRSIZ, KATİLE KATİL DEMEYE DEVAM EDECEĞİZ

Türkiye'yi, iktidar partisi genel başkanı ve başbakan olduğu dönemdeki tutum ve davranışları cumhurbaşkanlığı döneminde de devam eden, anayasa ve hukuk tanımayan, paranın ve dinin siyaset üzerindeki hakimiyeti için halka saldırıyı alışkanlık haline getiren, kriz ve şiddetten beslenen, aile servetine servet katan bir lider yönetiyor.

Kendisine "hırsız ve katil", "diktatör" ve "gerici" denildiği için, yüzüne Hitler bıyığı yapıştırıldığı ve yakıştırıldığı için, "değirmenin suyunun nereden geldiği" sorulduğu için iki bine yakın hakaret davası açtı ya da açtırdı.

Hiç sıkılıp çekinmeksizin halka, akla, bilime, muhalefete hakaret etmeye devam ederken, insanlara kendisine hakaret edildiği iddiasıyla yeni davalar açmayı sürdürüyor.

Onun liderliğindeki Türkiye'de sömürü, yağma ve talan, hak ve özgürlük ihlalleri de sürüyor.

Onun liderliğindeki Türkiye eşitsizliğin, adaletsizliğin ve yasakların ülkesi.

Onun liderliğindeki Türkiye'de yobazlar akla, bilime, çocuklara ve kadınlara saldırıyor.

Onun liderliğindeki Türkiye'de işçiler, kadınlar, gençler katlediliyor, halka karşı baskı ve şiddet sürüyor.

Onun liderliğindeki Türkiye'de bombalar can alıyor.

Onun liderliğindeki Türkiye'de savaş suçları ve insanlığa karşı suçlar devam ediyor.

Böyle bir Türkiye'de aşağıda imzası olan bizler, gerçekleri söyleyene hakaret davası açılıyor diye susamayız.

Susamayacağımız için de siyasi eleştiri hakkımızı, düşünce ve ifade özgürlüğümüzü kullanacağız ve gerçekleri söyleyeceğiz. Hırsıza "hırsız", katile "katil", diktatöre "diktatör", yobaza "yobaz", çeteciye "çeteci" demeye devam edeceğiz.

#GerçeklerErdoğanDahaGüçlüdür

Ali Rıza Aydın, Ali Ufuk Arıkan, Arif Basa, Asaf Güven Aksel, Aslı İnanmışık, Atilla Özdemir, Aydemir Güler, Aytek Soner Alpan, Baran Nevcanoğlu, Berkay Önoğlu, Berker Ersoy, Burcu İpeksaç, Cem Yarkin, Deniz Aktaş, Doğan Oruçoğlu, Ender Yiğit, Erkan Yıldız, Gülçin Yamaç, Hande Gündoğdu, İsmail Murşil, Kemal Okuyan, Mehmet Kuzuluğil, Mesut Bayram, Mesut Gülçiçek, Mustafa Akal, Mustafa Tozkoparan, Müge Azizoğlu, Nale Eylik, Neslihan Öztezcan, Oğuz Kavala, Olgu Ülkenciler, Orhan Aydın, Özgür Aydoğan, Özgür Keskin, Özgür Özlem Öngel, Özgür Şen, Özkan Öztaş, Özlem Öngörü Karanlık, Özlem Şen Abay, Selin Asker, Semra Eroğlu Güney, Sunay Gedik, Tuluğ Ünlütürk, Tunç Tatoğlu, Yiğit Günay, Yusuf Şaylan, Zelal Şeker, Zeynep Çor, Zeynep Harput, Zümray Tamgüler

gerceklergucludur.org

gerceklergucludur

gercekgucludur

Kazanın doğurduğu da öldüğü de yalan

PENCAPLI SAVCIMIZ EKSİKTİ O DA TAMAM OLDU. GETİRİYORLAR, GÖTÜRÜYÖRLER, BİZE DE SEYRETMEK DÜŞÜYÖR. OYSA BU DÜNYA ÖKÜZÜN BOYNUZU ÜZERİNDE DEĞİL, BU DÜNYA EMEKÇİLERİN ELLERİ ÜZERİNDE DURUYOR. VE DEĞİŞTİRMEK ZOR DEĞİL, OYUNUN DIŞINDA KALMAK YETERLİ.

İnsanca olan, ileri olan, aydınlık olan, bilimle aydınlatılan, özgürlükle güzelleştirilen bir düzenin kurulabileceğine inancınızı yitirdiniz.

Böyle bir düzenin çokça yol aldığı, insanların eğiten, sağlıklı ve insan gibi yaşamasını sağlayan, sermayeyi boşverip bilimi, bilimsel bilgiyi tabana yaymış, kadınlı erkekli mutlu yaşayan, bağnazlığın ve ikiz kardeşi ikiyüzlülüğün tarihe gömüldüğü ülkeler vardı. Onlar yıkılırken özgürlük çanları çaldınız, sevindiniz, yıkıntıları üzerinde dans ettiniz.

Sonra dünyanın her gün biraz daha yaşanılmaz olduğu, özgürlüğün her gün biraz daha bastırıldığı, cehaletin her gün biraz daha yayıldığı günler geldi. Ve bu yalan denizinin içinde sahte umutlara sarıldınız.

ALIN SİZE VESAYET!

Sahte umutların en sahtesi ve en umutsuzu AKP gerici idi. Bir askeri darbe umacısı çıkarıldı, darbelerin büyüttüğü gericiler asker vesayetine karşı sivilleşmenin kurtarıcısı olarak sahne aldı. İleri demokrasi diye çanlar çaldı.

"AKP'nin demokrat olduğuna inandık, yanıldık" diyenler yalan söylüyor.

"Kadınların aile, toplum ve devlet baskısıyla örtünmesi, üniforma gibi elbiselerle devlet dairelerinde, okullarda hem de devlet memuru olarak boy göstermesi demokrasidir" diyen AKP değil ki! AKP'yi bu nedenle demokrat ilan edenlerdi. Sorun AKP'nin yalandan demokrat olması değil, demokratların inandığı demokrasinin yalan olmasıydı.

Krizler, sarsıntılar, işsizlik... "Bunaldık" dediniz. "Enflasyon bezdirdi" dediniz. "6 sıfır attılar" diye sevindiniz.

Oysa sizi yoksullaştıran enflasyon değil, sömürüydü. Ücretleriniz üçer beşer artarken, fiyatlar onar onar gidiyordu ve yoksullaşıyordunuz. AKP, taşeronlaşmayla eskiden işçinin 10 lira maaşla yaptığı işi 3 lira maaşla yaptırmaya

başladı. AKP, her şeyden para alınmasını kural haline getirdi. "Özel hastaneye gidiyoruz" diye seviniyordunuz, "üç beş atıyoruz işte ne çıkar" diyerek katkı payları ödemeye başladınız. Sonunda parasız sağlık hakkınızdan oldunuz. Enflasyon tek haneli rakamlara inerken, iş kazalarında ölen işçilerin sayısı dört haneli sayılara çıktı!

KÜRT SORUNUNU FENA TANIDILAR

"Kürtleri imha ve inkâr politikaları"ndan yakınıyordunuz. Bir kez "Kürt sorununu tanyorum" dedi, "din bizi birleştirir, ümmet birdir" dedi... Kürt sorunu çözüldü havasına girdiniz. AKP, Kürtlerle Türklerin Ortadoğu'ya hükmedecek bir yeni Osmanlı altında kardeşleşeceğini ilan ettiğinde, Kürt siyasetçileri de Said-i Nursi resimleriyle alkış tuttu. Bir de buna "barış" demeye kalktılar.

"Suriye'de, Irak'ta, İran'da birlikte Amerika'yla elele verir kan döker yayılırız" diyenlerle anlaşmanın neresi barışçılık oldu! AKP en kaba hesapla 5 yıl, daha gerçek bir hesapla 10 yıl boyunca "müzakere masası" bağimlalarının desteğiyle ayakta durdu.

Bu aralar, Suriye'de YPG'nin eline geçen IŞİD bombacısının uzun uzun MİT'le ilişkilerini anlattığı haberleri çıkıyor. HDP'li siyasetçilerin pek hoşlarına gidiyor, bu gerçeklerin ortaya dökülmesi. "Hakan Fidan'ın Dışişleri Bakanı olmasını isterim" diyen Sırrı Süreyya'nın bu suçlarda ortaklığı yok mu?

"Büyük Türkiye oluyoruz" diye geri niyordunuz. Dünya küçük! Türkiye'nin büyümesi için başkalarının küçülmesi lazım. Ve kimse kendini öyle seve seve küçültmüyor. Devletinizin, Suriye'de 60 yıllık komşusunda yangın çıkarmasını seyrettiniz, "insani yardım" yazılı kamyonlarla silah taşınırken siz yardım kumbaralarına cebinizdeki paraları döküyordunuz. Şimdi bu komşu topraklarda Türk denilince nefretle parlıyor insanların gözleri. Kürt denildiğinde kaşlarını çatıyorlar. Ve düne kadar kahraman padişahınızın bu ülkeye yolladığı bombacılar

şimdi dönüp kendi kent meydanlarımızda patlıyorlar.

"AMERİKA GETİRDİĞİNİ GÖTÜR" MÜ DİYECEĞİZ?

Sonradan Amerikalı, Pencaplı savcı sonunda ülkeyi diktatörden kurtaracak, buna inanıyoruz hep beraber. Diktatörün ülkenin başına bela olmayı başarırken, halkı kandırdığını, koca koca profesörler, kalın kitap yazmış baskınoraların da kanmasının işin tuzu biberi olduğunu kabul edelim. Ama asıl o kurtarıcı Amerika değil miydi AKP'yi ve Tayyip'i tahta iten? Şimdi de ya götürmek değil de şantajla, korkutmayla biraz daha avuçlarının içine almayı hedefliyorlarsa? Ya da Pencaplı savcının götürmesiyle boşalacak diktatör koltuğuna kimi getireceklerine çoktan karar vermişlerse? Çok karanlık bir geçmiş ve çok karanlık sorular bunlar.

Aydınlık nerede?

Aydınlık halk olmayı başaranlarda, bir halka ayağa kalkmayı, kendi gücünden başka hiçbir güce güvenmemeyi öğretmeye hazır olanlarda.

Zalimlerle pazarlık yapmayı bırakın. Pencaplı Savcı'ya kebab ısmarlamak, çiçek yollamak, "takip ve tivit etmek"ten vazgeçin. Türbelere çaput bağlamayın. Amerikan Dışişleri'nden evlilik beklemeyin. CNN'in şirinlik muskasıyla liderlik yapanları da, pazarlık masalarını bombalarla donatanları da, halk vesayeti dışında her türlü yönetime açık olanları, laikliği parselleyip satanları bırakın. Yeni Dünya Düzeni'nin kanlı oyunlarından çıkın. Kirli siyasetin doğuran kazan yalanlarından uzaklaşın.

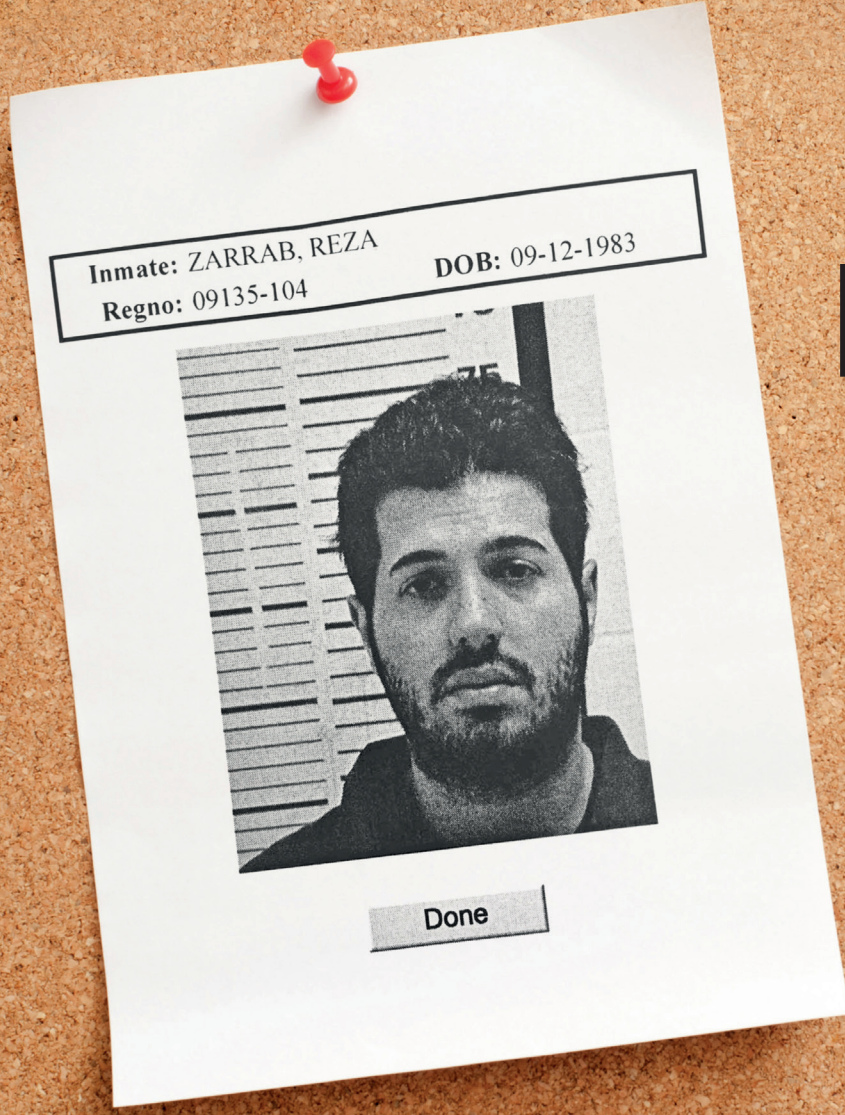
O kazan doğurmuyor, ölmüyor da.

O kazanın canı cehennem.

İnsanlık yaşasın, kanlı oyunları da, pek becerikli oyuncuları da yerin dibine batsın.

■ Mehmet Kuzulugil

Kavşaktaki ülke: Türkiye

SON BİR HAFTADA YAŞANAN OLAYLAR TÜRKİYE'NİN NE KADAR ÖNGÖRÜLEMEZ GELİŞMELERE GEBE BİR ÜLKE OLDUĞUNU HATIRLATMIŞ OLDU. AKP İKTİDARININ BUGÜNE KADAR BİRİKTİRDİĞİ SUÇ LİSTESİ O KADAR GENİŞLEDİ Kİ, NE ZAMAN HANGİSİNİN KARŞISINA ÇIKACAĞINI BİLMESİ PEK MÜMKÜN GÖRÜNÜYOR.

Amerikan siyasetini en yakından takip eden isimlerden Hürriyet'in Vaşington temsilcisi Tolga Tanış, AKP'lilerin İran ile girdikleri akçeli işlerdeki aracısı Rıza Sarraf'ın Miami'de yakalanıp tutuklanmasının ardından "Bu işin ucu Türkiye'ye de uzanacak" dedi.

Bu aralar bir ucu Türkiye'ye dokunmayan pek az gelişme kaldı, hepsi de çok ciddi üstelik.

Türkiye kamuoyu Sarraf'ı 17-18 Aralık yolsuzluk operasyonları sırasında ortaya saçılan tapelerden, neredeyse tüm kabineyi haraca bağlayan "genç çocuk" olarak tanıyor. Öyle ki, ona bir şey olması halinde önüne yatmayı vaadeden bakanlar bile vardı. Yandaşlar Sarraf'tan "dış ticaret açığını kapatan" işadamı diye bahsederek neredeyse milli kahraman yarattılar.

Bu, yolsuzluğun hacminin itirafıydı da bir taraftan. Bu çapta bir ticaret hacminin bir şirket ve hatta bir şahıs tarafından gerçekleştirilmesinin müm-

kün olmadığını, ancak devletin dahlinin böylesi bir büyüklüğe ulaşabileceğini tahmin etmek için ekonomi uzmanı olmaya gerek yok. Gerçeklik de zaten tam olarak buydu: Henüz ABD ile yumuşama evresine girmemiş İran ambargoyu Türkiye üzerinden deliyordu, bu sırada AKP'liler de hem dış ticaret açığını "altın" ihracatı üzerinden düşük gösteriyor hem de kendi ceplerini dolduruyorlardı. ABD ise henüz bölgedeki taşeronluk görevi süren AKP'nin bu edepsizliklerine göz yumuyordu.

Ancak devir değişti, köprünün altından çok sular aktı. Zamanında yenilen rüşvetler şimdi AKP'yi tırmalayacaktı...

9 Mart'ta Sarraf'ın İran'daki ortağı (asıl patron da denebilir) Babek Zencani idam cezasına çarptırıldı. Zencani İran devletini dolandırmakla suçlanıyordu. Aslında olan Ruhani'nin cumhurbaşkanı seçilmesiyle ABD ile normalleşme sürecine giren İran'ın eski mekanizmayı dağıtmasından ibaretti. Ahmedinejad döneminin güçlü işadamı Zencani,

Ruhani'nin emriyle tutuklanmıştı, şimdi idam kararını gözyaşları içinde dinleme zamanı gelmişti.

Meselenin Türkiye bacağına kalıcı atmak, biraz geç de olsa ABD'ye düştü. Erdoğan'ın korumasıyla Türkiye'de paçayı ucuz kurtaran Sarraf'ın ABD'de tutuklanmasının Türkiye'deki yandaşlarda yarattığı tedirginlik, meselenin Türkiye'ye uzanacağı yolundaki iddiaları doğruluyor.

Sarraf'ın kendini uzun süredir Türkiye'de güvende hissetmediğini, ABD'ye önceden hazırlanmış bir anlaşma uyarınca gittiğini, ABD yetkilileriyle anlaşması sonucunda (bu Türkiye'nin de başını ağrıtabilecek bir dizi itiraf olsa gerek) fazla zarar görmeden hayatına devam edebileceğini söyleyenlerin sayısı az değil. Buna inanmak içinse yeterince delilimiz var. Sarraf hakkında hazırlanan iddianamede 17-18 Aralık yolsuzluk sürecine de atıf olduğunu biliyoruz.

Uluslararası camiada Erdoğan'ın İslamcı terörün sorumlusu olan doğulu

diktatör imajını tamamlayacak olan şeyin, yani tüm diktatörler gibi yolsuzluk skandallarının dünyaya malolması bu dosyalar sayesinde olabilir.

ÖNGÖRÜLEMEZ ÜLKE

Aslında bu olay Türkiye'nin ne kadar öngörülemez gelişmelere gebe bir ülke olduğunu bir kere daha hatırlatmış oldu. AKP iktidarının bugüne kadar biriktirdiği suç listesi o kadar genişledi ki, ne zaman hangisinin karşısına çıkacağını bilmesi pek mümkün görünmüyor. Bu emperyalizm için bir kullanışlılık özelliği aynı zamanda.

Sarraf'ın ABD'de tutuklandığı haberinin geldiği gün, Belçika'nın başkenti Brüksel'de düzenlenen bombalı saldırılarda 30'dan fazla kişi hayatını kaybetti. Peki bu saldırının ardından en çok konuşulan şeylerden birisi ne miydi: Erdoğan'ın saldırıdan 4 gün önce kullandığı

ifadeler. Erdoğan o konuşmada şunları söylüyordu: "Brüksel'de veya AB'nin herhangi bir şehrinde bu bombaların patlamaması için hiçbir sebep yok"

Elbette bu konuşmanın tesadüfe yorulması, pozisyonunun farkında olmadan ağzına her geleni söylemeye alışmış birinin boşboğazlığı olarak yorumlanması mümkün. Ancak artık alnında silinmesi mümkün görünmeyen bir "İŞİD destekçisi" lekesi taşıyan birinin bu sözlerinin, kimileri tarafından "örgüte verilmiş bir talimat" olarak görüleceği, görülmek isteneceği de açık olsa gerek.

AKP iktidara geldiği andan itibaren ABD'nin bölgesel planlarının tam merkezinde duran bir özneydi, şimdi gelinen noktada bu sürecin bakiyesinin dönüp dolaşıp onu bulmasında şaşılacak bir şey yok. BOP'un eş başkanınıym diye gep gep gerinen birisinin yedi düvele karşı savaş

masallarına kimse inanmaz bu saatten sonra.

İran'ın Batı ile ilişkilerindeki değişim, Suriye'nin başına musallat edilen dinci çeteler ve yerinden yurdundan edilmiş yüzbinlerce Suriyeli, Rusya'nın ABD ve NATO ile ilişkileri... Bunlar bugünün yakıcı gündemleri ve hepsi bir şekilde Türkiye'ye, yani Erdoğan'a bağlanıyor.

Bu denklem kanlı bir denklem, hem ülkemiz hem de tüm dünya halkları için. Burada herkes birbirinin kuyusunu kazma telaşında. Ortak nefret objesi Erdoğan gibi görünse de, bu biraz da bir günah keçisi arandığından. Yoksa en büyük sorumlunun, şimdi neredeyse hayırhah bakılan ABD olduğunu bir an bile unutmamak gerekiyor. Yeniden aynı tuzaklara düşülmemesi için...

■ Volkan Algan

'Nerden baksan tutarsızlık' mı?

KCK Yürütme Konseyi Üyesi Sabri Ok, 29 kişinin hayatını kaybettiği 17 Şubat'taki Ankara saldırısı ile ilgili konuşurken, "Bu eylemi TAK ya da başka bir güç üstlenmiş olabilir. Fakat Zinar yoldaşın eylemi her açıdan sahiplenilecek ve onur duyulacak tarihsel önemde bir eylemdir" ifadelerini kullanmıştı. Bunun üzerinden bir ay geçmeden gelen ikinci Ankara saldırısında bu sefer 37 kişi hayatını kaybetti. Eylemin arkasında aynı imza vardı: TAK.

Otobüs durağında sivillerin katledildiği saldırıdan iki gün sonra PKK lideri ve KCK Eşbaşkanı Cemil Bayık Times'a konuştu "Erdoğan'ı ve AKP'yi devirmek istiyoruz."

Bu tarihlerde Türkiye TAK denilen örgütü tartışmaya başladı.

Amerika'nın Sesi'nde çıkan bir haberde uzun yıllar PKK'nin silahlı kanadında yer alan Zanyar kod isimli bir kişi, TAK'la ilgili şu bilgileri verecekti: PKK kırsaldaki mücadeleden sonuç alamayınca 2000'lerin başında metropollere yöneldi. Öcalan'ın yakalanmasının ardından örgüte metropollerden çok sayıda katılan oldu. TAK'ın ilk kadroları bunlardan oluştu. Bu yeni katılanların bir kısmı askeri, ideolojik ve teknik eğitim aldı. Bununla beraber şehir yapılanması başladı. 2003'teki askeri konsey toplantısında da karara bağlandı. Metropollerde doğmuş ve yaşamış gençleri örgütleyip Türkiye'ye gönderdiler. 'Örgütle, legal, illegal kolları ile bağlantınızı keseceksiniz. Örgütle hiçbir bağlantınızı kalmayacak' talimatını verdiler. Öcalan'ı ve örgütü medyadan takip edip ona göre hareket etmeleri tavsiye edildi. Bu arada sınırsız inisiyatif kullanma yetkisi verildi."

Özetlersek Kürt hareketi ve Öcalan'ı uzaktan takip eden, gerekli siyasi mesajları alan, her türlü eylem için "sonsuz inisiyatif" sahibi, birbirinden de haberi olmayan bir hücreler topluluğundan bahsediyoruz.

Amerika'nın Sesi'nde bu örgüt için söylenenler ve 17 Şubat'taki saldırının ardından Sabri Ok'un bu eylemi öven açıklamaları, 13

Mart'taki katliamın neden ve hangi mekanizma ile yapıldığına dair bir sonuç veriyor. TAK militanlarının PKK'den gelen mesajları medyadan takip ettikleri anlaşılıyor.

Buraya kadar tamam da sonra ne mi oldu? Tüm bunların ardından Murat Karayılan 21 Mart'ta yaptığı konuşmada Newroz'un yeni bir başlangıç olabileceğini belirterek şunları söyledi "Nasıl ki Önderliğimiz 2013'te adım attı, 2016 Newroz'u da buna adaydır. Eğer Tayyip Erdoğan ve AKP bu katliamcı, ırkçı tavrından geri adım atarsa, Newroz yeni bir atılım ve çözümün gelişmesine vesile olabilir."

Diyarbakır'daki Newroz kürsüsünden konuşan Demirtaş ise Newroz'u çözüme vesile yapmak istediklerini belirterek tekrar masaya dönme çağrısı yaptı: Amed Newrozundan çıkan bu sesi herkesin, Ankara'nın iyi okuması lazım. Daha fazla ısrar etmeyin. Gelin o barışı halklara armağan edelim.

1 ay içinde iki bombalı saldırı, 60'a yakın sivilin katledilmesi, Erdoğan'ı ve AKP'yi devirme lafları... Sonra tekrardan Erdoğan'a ve AKP'ye masaya dön çağrılar...

Peki bu insanlar neden ve hangi hesaba göre katledildiler!

Aksi gibi görünse de bu tabloda bir tutarsızlık yok. Geçtiğimiz yıl Türkiyelileşme siyaseti, sonra hendek savaşları ve bombalı eylemler, sonra tekrardan masaya dön çağrılarının tutarlı bir hat çizilmesinin tek koşulu, üst belirleyenin emperyalizm olması. Batı başkentlerinin Erdoğan ve AKP için tutarlı ve uzun süreli bir planı olmadığından, gözünü buraya dikmiş olan Kürt siyasetinin bu süreçte hızlı manevra çabaları çelişkili bir görüntü veriyor olabilir, oysa değil. Bu açılardan son derece tutarlı bir hat var. Emperyalizme göre tavır almak konusunda o kadar kesin bir fikre sahipler ki, bir seçim önce belki bir kısmı HDP'ye oy vermiş insanların dahi, çeşitli mazaretler altında katledilebilmesine yeşil ışık yakabiliyorlar.

Erdoğan hırpalanıyor, bu hırpalamada Kürt siyasetine de görev düşüyor. Diğer taraftan onların da mecali kalmamış görünüyor. İki taraf da gözünü ABD'ye, silahları emekçilere çevirmiş durumda. Burada ne oluyorsa bedelini kanıyla canıyla ödeyen Türkiye'nin emekçi halkına oluyor.

Tecavüzcülerden kurtulacağız!

TECAVÜZE UĞRAYAN ÇOCUKLARI DEĞİL DE, REFLEKS OLARAK ENSAR VAKFI'NI SAVUNAN BİR AİLE BAKANI'NIN GÖREV YAPTIĞI TÜRKİYE'DE, KİM KENDİNİ GÜVENDE HİSSEDEBİLİR? ENSAR VAKFI'NIN KURUCULARI, ESKİ VE YENİ YÖNETİCİLERİ ARASINDA YER ALAN İSİMLERE BAKINCA ÖRGÜTLÜ GERİCİLİĞİN ÜLKEYİ NASIL SARDIĞINI GÖRMEK MÜMKÜN.

Türkiye'de gelinen nokta vahim: Sokağa çıkılırsa, kalabalıklara karışılırsa bir canlı bomba saldırısıyla ölme olasılığı ile tenhada kalmırsa, evde oturulursa tecavüze uğrama olasılığı arasında sıkışmış durumda insanlar.

AKP'nin "Yeni Türkiye" diye bizlere giydirmeye çalıştığı gömlek işte bu: Ya canlı bombayla ölüm, ya tecavüzle yıkım...

Karaman'da yaşanan ve neredeyse "toplular tecavüz" denilebilecek iğrenç olaylar zinciri, cinsel saldırı ve taciz olgusunu yeniden gündeme getirdi. Hemen hemen her kesimden yurttaşın midesi bulanarak okuduğu haberler gündemi sarsarken, AKP cenahından çıkan ses tekti: İnadına Ensar Vakfı'nı savunacağız!

Ortada 45 çocuğa tecavüz edildiği iddiası var. Açılan dava var. Tutuklanan öğretmen var. Hazırlanan iddianame var. Tecavüzün gerçekleştiği Ensar Vakfı'na ait öğrenci evleri var... Bunca "var"ın arasında AKP belirlenimli politika, medya, bürokrasi dünyasına bir

bakmakta da yarar var:

Aile Bakanı Sema Ramazanoğlu: "Cinsel istismara bir kez rastlamak Ensar Vakfı'nı karalamak için gerekçe olamaz"

Milli Eğitim bürokratu Hamza Aydoğdu: "Bu haberleri yazan gazeteler fâsık"

AKP Milletvekili Nihat Öztürk: "İnadına Ensar Vakfı'na sahip çıkacağız"

Ahmet Hakan: "Ensar Vakfı'na vurmayın"

CHP Karaman İl Başkanı: "Vaktim

yoktu ilgilenemedim"

AKP Milletvekili Bülent Turan, Ensar Vakfı'na ait kitabevinin açılışına katılarak övgüler yağdırırken; polis, Ensar Vakfı'nı protesto eden kadınları gözaltına almakla meşguldü.

Turkcell (sermayeyi temsilen), Ensar Vakfı'nın "Değer Ödülleri" yarışmasının sponsoru oldu.

Karaman Cumhuriyet Savcılığı, haberin duyulmaması, konuşulmaması, örtülmesi için elinden geleni yaptı ve

ENSAR VAKFI: AKP'NİN GENİŞ AİLESİ

Ensar Vakfı'nın kurucuları, eski ve yeni yöneticileri arasında yer alan isimlerden bazıları saymak, vakfın AKP'nin geniş ailesi olduğunu anlamak için yeterli olacaktır.

Ensar Vakfı'nın Başkanı İsmail Cenk Dilberoğlu, AKP'nin İstanbul İl Genel Meclisi üyeliği görevinde bulunmuş bir siyasetçi. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün damadı Mehmet Sanmermer, Ensar Vakfı'nın başkan yardımcılardan. Eski Bakan Ömer Dinçer'in oğlu ve Enerji Bakanı Taner Yıldız'ın damadı Asım Dinçer, bu vakfın kurucu heyet üyelerinden. Vakfın bir diğer kurucu üyesi ise İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş. Pek çok ünlü AKP'li; Feyzullah Kıyıkık, Hasan Can, Murat Aydın, Ali Osman Erilli gibi isimler de vakfın kurucu isimleri arasında yer alıyor.

ENSAR VAKFI KAPATILSIN!

Bu söz gerici alçaklıktan midesi bulanana milyonların da içinden geçendi aslında. Sosyal medyada tepkisini dile getiren yüzbinlerce kişi, tam 250 bin tweet atarak konuyu tüm dünyanın gündemine getirmeye çalıştı. Gericiler elbette bundan rahatsız oldu.

Gericiliğe Karşı Aydınlanma Hareketi, Karaman rezaletinin duyulduğu andan itibaren harekete geçti ve hiçbir sözcüğü yuvarlamadan, açık ve net bir şekilde "Ensar Vakfı kapatılmalıdır" dedi.

Aydınlanma Hareketi tarafından yapılan açıklamada, "Çocuklarımıza musallat olan gericiliğe ve bizi sürüklemeye çalıştığınız karanlığa karşı sonuna kadar mücadele edeceğiz, susmayacağız, sessiz kalmayacağız. Bu olayın kapanmasına izin vermeyeceğiz. Gericiliği, yobazlığı, kadına ve çocuklara tecavüzü meşrulaştırmayacaksınız. Ensar Vakfı ve benzeri kurumlar derhal kapatılmalıdır. Eğitim yeniden ve bütün unsurlarıyla laik bir temelde yeniden yapılandırılmalıdır" deniliyordu.

42 yaşındaki Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi öğretmeni, 4 kız öğrencisini taciz ettiği için cezaevine gönderildi.

Ensar Vakfı sadece bir örnektir ve son olaylar nedeniyle günceldir. Ensar Vakfı'na benzer pek çok dinci, gerici, yobaz kurum ve kuruluş, AKP iktidarıyla iç içe, kucak kucaktadır. AKP'yle organik bağlarını sürekli geliştiren bu kurum, kuruluş, dernek ve vakıflar, aynı zamanda AKP iktidarıyla çıkar ilişkilerini de sağlamlaştırmaktalar.

AKP'İN ARKA BAHÇESİ

AKP, "arka bahçe"si olarak, "militan kadrosu" olarak gördüğü Ensar Vakfı'nı ve bu vakfın kardeş kuruluşları olan TÜRGEV'i, TÜGVA'yı, İlim Yayma Cemiyeti'ni, İmam Hatipliler Derneği ÖNDER'i koruyup kollamakta, himaye edip büyötmektedir.

Küçük bir örnek; Gençlik ve Spor Bakanlığı'nın Ensar Vakfı'na "proje desteği" adı altında sadece 2015'te "proje desteği" verdiği paralar şöyle:

Ensar Vakfı (Gençlerle Tasarım Atölyesi): 140 bin lira

Ensar Vakfı Diyarbakır Şubesi (Gençlik Evi Projesi): 130 bin lira

Ensar Vakfı Rize Şubesi (Yaylada Yaz Eğitimi Projesi): 140 bin lira

Ensar Vakfı Batman Şubesi (Kültür Evi Projesi): 130 bin lira

Ensar Vakfı Adana Şubesi (Gençliğin Geleceğe Enerjik Adımlar Projesi): 130 bin lira

Ensar Vakfı Mardin Şubesi (Dinamik

Neslin İnşası Projesi): 100 bin lira

Ensar Vakfı Bingöl Şubesi (Gezelim Görelim Öğrenelim Projesi): 100 bin lira

Ensar Vakfı Denizli Şubesi (Ecdadım-la Buluşuyorum Projesi): 67 bin lira

Ensar Vakfı Çorum Şubesi (Çorum Kadın ve Gençlik Merkezi Projesi): 160 bin lira

Ensar Vakfı Bursa Şubesi (Değerlerimiz Zenginliğimiz Projesi): 130 bin lira

Ensar Vakfı Köyceğiz Şubesi (Geleceğimiz Gençler Projesi): 155 bin lira

Yerel yönetimlerin Ensar Vakfı'na katkılarına ise şöyle bir örnek vermek mümkün:

Geçtiğimiz yılın Kasım ayında İstanbul Büyükşehir Belediyesi, yurt olarak kullanılmak üzere TÜRGEV'e 6 bina daha tahsis etti. TÜRGEV'in yanı sıra Ensar Vakfı'na 7, Aziz Mahmud Hüdayi Vakfı'na 4, Asitane Kültür Sanat ve Eğitim Vakfı'na 1 ve İstanbul Daru'l Fünun İlahiyat Vakfı'na 1 olmak üzere toplam 19 binanın bedelsiz olarak tahsisi yapıldı.

Bu saydıklarımızı yalnızca 2015 yılında, söz konusu vakıf ve derneklere sunulan ayrıcalıklar. Hepsisi de emekçilerin vergileri ile ödeniyor, yani hepimizin cebinden çıkıyor. Önceki yılları da hesaba kattığımızda AKP iktidarının Ensar Vakfı ve kardeşlerini nasıl bir "havuz", nasıl bir "arka bahçe", nasıl bir "militan devşirme alanı" olarak gördüğü gün gibi açığa çıkıyor.

■ Ahmet Çınar

konuyla ilgili yayın yasağının yanı sıra adeta "yorum yasağı" ve "eleştiri yasağı" koydu.

Halk TV, "Çocuklar tecavüze uğrakken susulmaz" dediği için gazeteci Ece Zereycan'ı işten kovdu.

Tablo ne kadar net değil mi? Bürokrasisiyle, siyasetçisiyle, medyasıyla, kol-luk gücüyle, sermayesiyle Ensar Vakfı'na topyekün bir siper olma durumu var.

Ya tecavüze uğrayan çocuklar? Onlara kim siper olacak?

Tecavüze uğrayan çocukları değil de, refleks olarak Ensar Vakfı'nı savunan bir Aile Bakanı'nın görev yaptığı Türkiye'de, kim kendini güvende hissedebilir?

Sadece Karaman'da değil... Sadece Ensar Vakfı'nda değil... Son bir ay, iki ay, üç ay içinde pek çok kentte, Ensar Vakfı'na benzer pek çok yandaş, gerici, yobaz kurum ve kuruluşta tecavüz, taciz, cinsel saldırı olayları yaşandı.

Daha iki ay önce... Sinop'ta İslamcı Gençlik İlim ve Hikmet Derneği'ndeki hoca, 4 erkek çocuğa cinsel tacizden dolayı 24 yıl hapis cezasına çarptırıldı.

Daha bir ay önce... Ordu'da bir lisede

'Yanlış dünya öyleyse doğru zaman'

OLDUKÇA ZOR BİR DÖNEM. ADI ÜSTÜNDE TERÖR, KORKU VE YILGINLIK DÖNEMİ. İNSANLARIN SİNEMAYA GİTMekten KORKTUĞU BİR DÖNEMDE LAİKLİĞİ SAVUNMAYI ÖNERİYORUZ. HALKIMIZIN ETNİK KIYIMLARIN, MEZHEP SAVAŞLARININ ALTINDA YOKOLUP GİTMESESİNİN GARANTİSİ LAİKLİK.

Barış Terkoğlu, Ergenekon ismiyle hafızalarda kodlanan davalar sürecinde Odatv'ye yapılan bir siyasi operasyonla içeriye girdiğinde henüz otuzlu yaşlarının başında, adını ses getiren haberlerle duyurmuş genç bir gazeteci idi. Sonrası malum; diğer gazeteci arkadaşları ile birlikte iki seneye yakın özgürlükleri elinden alındı. Duruşmalardaki savunmaları çok ses getirdi, duruşundan taviz vermeden adeta onu yargılayanları yargılaması Türkiye kamuoyunda Barış'ın adının kolay kolay silinemeyecek bir yere sahip olmasını sağladı.

Şimdi, AKP gericiliğinin bedelini en ağır şekilde ödemiş isimlerden biri olarak Türkiye'ye önemli bir çağrıda bulunuyor; "ekmek gibi, su gibi" vazgeçilmez dediği laiklik için halkı mücadele etmeye çağırıyor. Barış'la hem ülkedeki gelişmeleri hem de Gericiliğe Karşı Aydınlanma Hareketi'ni konuştuk.

Gericiliğe Karşı Aydınlanma Hareketinin ilk çağrıcısı olan 6 isimden biri olarak, önce buradan başlayalım. 1 ay oldu ilk deklarasyonu yayınladı. Belki bu önemli çıkışın sonuçlarını almak için biraz erken olduğu söylenebilir ama söz konusu ülke Türkiye olunca 1 ay oldukça da uzun bir süre aslında. Nasıl gidiyor Aydınlanma Hareketi?

Şuradan başlayayım... Türkiye'de son dönemin yasaklı kelimelerinden bir laiklik. Oysa laiklik anayasada var, ders kitaplarında var, parti programlarında var. Ancak buna rağmen iktidarın laikliğe karşı açtığı savaşta muhalefetin büyük bölümü laikliğin "I"sını ağzına almıyor. Bu alanı kaybedilmiş bir mesele olarak görüyor. Dinin şu veya bu yorumunu siyasetin içine sokarak tersinden din eksenli siyaset yapıyor. Aydınlanma Hareketi, laikliği aydınlanma perspektifiyle güçlü bir şekilde, yüksek sesle dile getirdi. Önce bu ülkede laikliğin eski bir şarkı olmadığını, Türkiye'nin bugünkü birçok meselesinin dinin siyasete karışmasıyla ilişkili olduğunu söyledi. Bu çok ama çok önemliydi. Nitekim karşı taraftan da savunucularından da bunun yansımalarını gördü.

Bunun ötesinde halk toplantılarıyla laikliği asıl sahibiyile konuşmaya çalıştık, çalışıyoruz. Nitekim her gün

TAM DA BU DÖNEMDE GERİCİLİKLE MÜCADELE ETMEK DAHA DA ANLAMLI. OLUMSUZ ANLAMDA KULLANILAN BU BELİRSİZLİĞİ, BU KAOSU ANCAK KAYNAĞINI KURUTARAK ORTADAN KALDIRABİLİRİZ.

dini siyasetin aracı haline getirenlerin bir rezaletiyle uyanıyoruz. Bu nedenle toplumdaki somut, laikliğe aykırı olayları bize ulaştırabileceği kanallar yarattık. Yobazlığı takip hattı bunlardan biri. Okullardan, işyerlerinden, sokaktan aldığımız verilere geri dönüş yapıyoruz. Aydınlanma ve laiklik için "ben de varım" diyen insanları da sürece katacak bir adım attık. Bir gazete çalışması var ve önümüzdeki günlerde yayında olacak. Düzenli yayınladığımız raporlar olacak. Daha alınacak çok yol var elbette. Ancak kurmaya çalıştığımız şey hem ülkede laikliğe aykırı yasaları, uygulamaları takip edecek hem de birer birer hayatımızda din eksenli baskılara karşı çıkacak bir sistem. Buraya doğru gidiyoruz.

Aydınlanma Hareketi adına yapılan açıklamalarda somut başlıklar üzerinde mücadele edileceği ısrarla vurgulanıyor. Herhalde içinde gericiliğin olmadığı çok az mücadele başlığı kalmıştır Türkiye'de, her yol bir şekilde buraya çıkıyor

ama, belli noktalara odaklanmak da şart olsa gerek. Bu konuda bir olgunlaşma var mı, başlıklar netleşti mi?

Tabii ki. Hemen her yol buraya çıkıyor. İstiklal Caddesi'nde patlayan bomba da Karaman'daki tecavüzler de bununla ilişkili. Ancak acil başlıklarımız arasında Türkiye'nin günlük programı dışında taşan başlıklar var.

Neredeyse bütün okulların imam hatipleştiği koşullarda imam ihtiyacından fazla öğrenci alan okulların normal eğitime dönmelerini sağlamaya çalışacağız. Bu açıdan imam hatipleşmeyi yakından takip edeceğiz.

Diyanetin bir fetva makamına dönüştüğü, birçok bakanlığın bütçesinden fazla bir bütçeye sahip olduğu gerçeği karşımızda. Diyaneti lağvedecek bir öneride bulunacağız.

Yeni dağıtılan kimliklerde din hanesinin yer almaması bir yana, devletin bu konuda yurttaşları din-mezhep-inançlarıyla sınıflandıracak kayıt tutmamasını da talep edeceğiz.

Yakın dönemde alınan yargı kararları var. Zorunlu din dersinin vatandaşlara dayatılmasına karşı çıkacağız.

Bu başlıklarda acil, somut, net talebimiz var.

24 Şubat'ta yayınlanmıştı çağrı deklarasyonu. 17 Şubat'ta Ankara'da bir askeri servise düzenlenen saldırının etkisi henüz devam ediyordu. O günden bu yana Türkiye 2 canlı bomba saldırısı daha yaşadı. Gericilikle mücadelede önemli bir atılımın ilk adımının böyle bir Türkiye'ye atılmasının etkisi sence nasıl oluyor, gözlemlerin nedir bu konuda?

Söylediğin 2 canlı bomba saldırısı Türkiye'nin birbiriyle yakınlaşan 2 ucunu tarif ediyor aslında. Biri Ankara'da diğeri İstanbul'da sokakta yürüyen herkesi öldürerek kendi politik çizgisine rant sağlamaya çalıştı. Ve bana sorarsan aynı politikanın iki farklı enstrümanını işaret ediyor.

Türkiye biri dinci biri ırkçı terörün korku sarkacında salınıyor. İnsanların günlerdir sokağa adım atamadıkları bir ülkeden bahsediyoruz. Anne karnındaki Elif'in, 2 yaşındaki pusetteki Nergis'in ölümü yaşadığı bir Türkiye bu. Bu kirli siyaseti, bu cinnet halini önümüzde

getirip koyan bölgede mezhepçi ya da etnikçi siyaset yapan ve bir ayağı hep emperyalizmde olan siyaset merkezleri. Her ikisi de Türkiye'yi mezhepçi bir anlayışla yeni Osmanlıya süren AKP'nin yarattığı rüzgarda dalgalanıyor. Toplum acımasız şiddet uygularken iktidara "gelin masaya oturalım" diyor. Öbürü iktidar tarafından sözde kınanırken, yandaşları "keşke hepsi ölseydi" diye gizlenemez sevincini açığa vuruyor. Bu savaşın 2 ucu arasındaki nefret ve aşkın birbirine ne kadar kolay dönüştüğünü gösteriyor.

Evet, böyle bir ortamın içine doğru Aydınlanma Hareketi. Oldukça zor bir dönem. Adı üstünde terör, korku ve yılgınlık dönemi. İnsanların sinemaya gitmekten korktuğu bir dönemde laikliği savunmayı öneriyoruz. Ancak ülkeyi bu siyasetlere mahkum etmeyeceksek bunu yapmak zorundayız. Halkımızın etnik kırımların, mezhep savaşlarının altında yok olup gitmemesinin garantisi laiklik. Laiklik olmadan toplumu birarada tutmanın imkanının kalmadığı görülüyor. Sosyalizmin kapitalist düzende, bağımsızlığın emperyalist sistemde kurulması gibi... Yanlış dünya öyleyse doğru zaman. Aydınlanma hareketinin bu döneme adım atmasını bu çelişkili halle açıklayabiliriz.

Türkiye'nin normal günler yaşamadığı ortada. Bu çok söylenir bir taraftan fakat herhalde uzun yıllardır bu kadar öngörülemez bir ülke haline de gelmişti. Patlayan bombalar, devam eden çatışmalar, bir taraftan sosyal bir krizin eşliğinde gezinen mülteci sorunu... Çoğaltmak mümkün. Gericilikle mücadele bu kaotik ve "büyük" sorunların neresinde duruyor sence?

Türkiye hızla bir proje ülkesi haline geldi. Oysa 1 Kasım sonrasında AKP'nin sınırsız ve sorumsuz "istikrar" alanına terkedilmiş bir ülke profili çizenler vardı.

Biliyorsunuz ben "darbeci" suçlamasıyla bir süre hapis yattım. O günlerde bıraktım darbe yapmayı, darbenin "d" sini akla getirmek hem yasaktı hem de hiçbir şekilde zemini yoktu. Hem iç dinamikler hem uluslararası sistem olası bir askeri müdahalede çıkacak sapanın ucunu gösteriyordu. Ancak bugün bakıyorsunuz Washington'da politika belirleyiciler açıkça Türkiye'de darbeyi, turuncu devrimi, Erdoğan'ın devrildiği bir düzeni projelendiriyor.

Mülteci krizi sadece Avrupa ve Türkiye arasındaki kirli pazarlığı yüzümüze vurmakla kalmadı. Bir gerçeğin daha belki de artık geri döndürülemez bir şekilde her iki tarafça da altının çizilmesi ne neden oldu: Türkiye bir Avrupa ülkesi değil ve hiç olmayacak. Türkiye Avrupa Birliği için artık bir tampon ülke. Bu kabul her iki tarafı da rahatlatmış ki ortada eskisi gibi boyası akmış bir demokrasi masalı da konuşulmuyor. "Ver parayı al mülteciyi" şeklinde ilişkileri özetleyebiliriz. Bu durum neye yol açacak? Düşünebiliyor musunuz Türkiye birkaç yılda 4 milyon yeni nüfusla tanıştı. Bunun

yaratacağı siyasi ve sosyal kriz, sınıfsal dönüşüm Türkiye'yi önümüzdeki dönemde daha da belirsizliğe sürükleyecek.

Türkiye'nin PKK ile savaşı hızla etnik bir çatışmaya dönüşme riski taşıyor. Bir Osmanlı projesiyle bölgeye yayılmaya çalışan Türkiye, tam tersine Suriye'deki savaşı kendi içine aldı. Suriye'de bizzat Erdoğan'ın eliyle yaratılan siyasi boşlukta kendine Batı'nın da desteğiyle iktidar alanı kuran PKK da savaşını Türkiye'ye taşıdı.

Türkiye artık yükünü ne ABD'nin ne Avrupa'nın taşıyamadığı öte yandan sistemden de kopmasını göze alamaya çağır bir ülke. Ve Türkiye'ye dair hepsinin kendi çözümleri var. Erdoğan'ın burnunu kimileri Abdullah Gül ile kimileri Fethullah Gülen ile kimileri bazı askerlerle ile sürtmeyi düşünüyor. Ve hemen hepsinin ortak noktası Erdoğansız bir AKP rejimini sürdürmek.

Bu, ülkenin aklı Cumhuriyette, emekte, laiklikte olan insanları için yeni olan hiçbir şey vadetmiyor. AKP'nin kustuğu (kustuğu diyorum çünkü kovalanmadan ağızlarından hiçbir aykırı söz çıkmıyordu) bu isimlerle AKP rejimi değişmeyecek, sadece emperyal sisteme daha güvenilir şekilde bağlanacak.

İşte bu tablo Türkiye'ye dair ağır bir belirsizlik ortamı yaratıyor. İktidar var ama yönetemiyor. Eski ABD Elçileri "ya reform ya istifa" derken ikisinin de olmaması durumunda ne yapacağımızı da az çok söylüyor. Ülke bombanın nerede patlayacağını bilmediği bir belirsizliğe sürükleniyor.

İşte tam da bu dönemde gericilikle mücadele etmek daha da anlamlı. Olumsuz anlamda kullanılan bu belirsizliği, bu kaosu ancak kaynağını kurularak ortadan kaldırebiliriz. Kendini emperyalist projelerden, saray kavgasından ayırmış bir harekete ihtiyacımız var. Toplum etnik ve mezhep kavgasına sürükleyen dinci-ırkçı fikirlerden koparacak bir düşünceye ihtiyacımız var. Akıldan ve bilimden uzaklaştıkça yaşanan çürümeye ve yozlaşmayı yok edecek, toplumun ruh sağlığını tedavi edecek bir kurma hareketine ihtiyacımız var. Aydınlanma mücadelesi gericiliğin hepimizi modernleşme öncesi kimliklerimize iade etmeye çalıştığı dönemde hepsi için umut veriyor.

Aydınlanma Hareketi'nin artık birçok kişiye bıkkınlık da veren, heyecan katmayan bir partiler koalisyonu, bu anlamda örgütlerin yanyana geldiği bir "cephe" örgütü olmadığı çeşitli yerlerde, panellerde, yazılarda dile getirildi. Gericilikle mücadele etmek isteyen herkes için önemli bir mecra olma iddiasında, kapıları bu anlamda herkese açık. Diğer taraftan amacını Türkiye'de sosyalizmi kurmak olarak tarif eden Komünist Parti'nin, çıkış yaptığı andan itibaren Aydınlanma Hareketi'ne tüm desteği sunacağını belirttiğini biliyoruz. Birçok KP'linin Aydınlanma Hareketi'ne aktif katkı koyduğunu da... Senin bu mücadele arkadaşlığı konusundaki gözlemlerin nelerdir?

Şimdi Türkiye'nin son döneminde benim için umut kırıcı 2 eğilim var. Biri

adına "aydın" denen ve daha çok "teyze-amca bir imza ver" diye özetleyebileceğimiz bildiri kampanyaları. Toplanıyorlar, hatta toplanmadan imzaları topluyorlar, dağılıyorlar. Metni de cebinde bir "proje" si olanlar hazırlıyor. Yazarı, şairi, akademisyeni oraya eklemiyor. Bir kriz anında gerekirse "içeriğe ben de katılmıyorum ama" diye de kenarda durulabiliyor. Umut-suz, samimiyetsiz, bir şey vaad etmeyen birinci eylem bu.

İkincisi, Türkiye siyasi tarihinde bir karşılığı olmayan, topluma bir şey söylemeyen, genelde Kürt siyasi hareketinin treninde vagonluk yapan sol partiler yanyana geliyor. Bir tür koalisyon kuruyor. Hem kendini hem mücadele umudunu tuhaf tartışmalarla tüketiyor. Sonunda herkes dağılıp gideceğini biliyor.

Aydınlanma Hareketi ikisi de olmadı. Biz bir parti değiliz. Türkiye'de yeni bir siyasi parti ya da oluşum peşinde de değiliz. Bir cephe filan da değiliz. Öte yandan bir metnin imzacılarından ibaret de değiliz. Aydınlanmanın kararlı savunucularıyız. KP ve bu yapıdaki arkadaşlar Türkiye'deki gericilik rüzgarını tersine çevirme niyetinde olan yurttaşlara aktif destek vereceklerini açıkladılar. Doğru kelimeyle söylersek, bu kalkışmanın omurgası oldular. Hattı değil sathı müdafaa adına kurulmuş bu yol arkadaşlığının ihtiyacımız olan karışımı sunduğunu söyleyebilirim.

Aslında Komünist Partiler için dışarıdan bir isim sayılmaz Barış Terkoğlu. Bu anlamda geçici bir yanyana gelişen değil, yıllara da yayılmış olan uzun süreli bir dostluktan bahsedebiliriz. Çok sayıda KP'li dostun, arkadaşın ve yoldaşın var. Biraz senden dinlemek isteriz, Komünist Parti sence Türkiye siyasetinde nasıl bir yerde duruyor?

Artun Ünsal'ın TİP Tarihi'nde anlattığı bir tarif var. TİP hiçbir zaman seçimle iktidar olacak bir büyüklüğe ulaşamadı. Ancak TİP, savunduğu fikirler, aydın ve entelektüel gücüyle toplumun düşünce ve kültür dünyasını belirledi. SİP, TKP ve sonrasında KP'nin de özellikle 2000'li yıllarda böyle bir ağırlığı var. Açık konuşmak gerekirse bu siyasi çizginin kitleleşme, iktidar olma, yaygınlaşma yolunda alması gereken daha çok yol var. Ancak bağimsizliği, sosyalizmi, cumhuriyeti, insanlığın devrimci mirasını savunan gelenek için önemli bir ağırlık merkezini temsil ediyor. Zira bu saydığım ilkeler kimi zaman "gerçekçi olmak", kimi zaman "HDP'yle ittifak yapmak", kimi zaman "küresel sistemle barışmak" gibi gerekçelerle solun önemli bir kısmı tarafından terkedildi. Sonunda ütopyasından vazgeçmiş, ilkeleri iğdiş olmuş, neyi savunduğu belli olmayan bir sol çıktı. SİP'ten KP'ye uzanan çizgi her şeye rağmen bu çözülmeye dahil olmadı. Belki de bu nedenle MİT'le yapılan müzakerelerde "soldan kim tehlike" diye sorulduğunda akla üzerinde operasyon yapılacak ilk öznelerden biri oldu. Şunu rahatça söyleyebilirim ki Türkiye'nin geleceğinde sosyalizmin sesi duyulmaya devam ederse adı hala KP mi olur bilmem ama bu çizginin eseri olacak.

KP VE BU YAPIDAKI ARKADAŞLAR TÜRKİYE'DEKİ GERİCİLİK RÜZGARINI TERSİNE ÇEVİRME NİYETİNDE OLAN YURTTAŞLARA AKTİF DESTEK VERECEKLERİNİ AÇIKLADILAR. DOĞRU KELİMEYLE SÖYLERSEK, BU KALKIŞMANIN OMURGASI OLDULAR. HATTI DEĞİL SATHI MÜDAFAA ADINA KURULMUŞ BU YOL ARKADAŞLIĞININ İHTİYACIMIZ OLAN KARIŞIMI SUNDUĞUNU SÖYLEYEBİLİRİM.

'AKP ile hesabımız ABD'

Komünist Parti Merkez Komite Üyesi Kemal Okuyan'la Türkiye'de ve dünyada patlayan bombaları, duvara toslayan AKP iktidarını, "Erdoğan gidiyor mu" sorularını, yeniden yapılandırılmaya çalışılan düzen siyasetini konuştuk... Okuyan, "Erdoğan'la mücadelede vazgeçmeyiz, emperyalizmin hazırladığı alternatiflerle mücadelede... 'Erdoğan gidiyor mu' sorusuna yanıt aramaktansa, gitmesi için mücadeleye omuz vermek lazım" diyor.

Bu son derece yoğun gündemin ortasında "Haftaya Bakış" adı altında bir sunum yapacaksınız. Söylediklerinizin boşa çıkmasından korkmuyor musunuz? Her gün, her saat yeni bir gelişme yaşanıyor.

Bu soruya, bütün bu değerlendirmeleri neden yaptığımıza açıklık getirerek yanıt verebilirim. Şu anda Türkiye'de ve Türkiye'yi ilgilendiren konular dahil, dünyada tek bir doğrultu yok, olamaz da. Ülke içinde egemen sınıfın değişik hizipleri ve kanatları kavga halinde... Bu kavga dünya ölçeğinde ve tek tek ülkelerde sürmekte olan çekişmelerden bağımsız değil. Böyle bir ortamda "kesin" konuşmak olmaz. Birbirini çelen girdiler yapıyor, bunların hangi sonucu doğuracağını bilemezsiniz. Dolayısıyla tahminde bulunmaya, gelecekte yaşanacakları kestirmeye çalışmıyoruz.

Ama sürekli yazıyorsunuz, toplantılar düzenliyorsunuz ve bazı öngörülerde bulunuyorsunuz...

Gelişmeleri takip etmek her sorumlu insanın görevidir. Ancak biz, siyasi mücadele veren kişiler olarak yazıyor, konuşuyoruz. Dünya görüşümüz, sorumluluklarımız var. Birinci yükümlülüğümüz, gelişmeler karşısında en sağlıklı, devrimci tavır alabilmek; bu tavır yaygınlaştırmak... Bunun için temel aktörlerin, farklı sınıf güçlerinin davranışlarını okumak ve elbette bazı öngörülerde bulunmak gerekiyor.

Bu riskli değil mi?

Toto oynayanlar risk almaktan korkar... Oysa biz devrimci bir çizginin güçlenmesi için değerlendirme yapıyoruz. Tek tek olayların, kimi örneklerde değerlendirmelerimizle çelişmesinden çekinmeyiz. Çünkü önceden belirlenmiş bir çizgide gelişmeyeceğini biliriz olayların. Birbirini çelen, hatta hiç öngörülemez girdilerle karşılaşılabilir. Olaylara fazla kapıyı açarsanız, bir oraya bir buraya bakmaktan şaşır olursunuz. Temel eğilimleri yakalamak, onlara odaklanmak gerekir. Bunu yapmazsanız sürüklenir gidirsiniz. Çünkü insanı aptallaştırarak miktarı veri var ortalıkta.

Örneklerden devam edelim

isterseniz. Siz bir süredir Türkiye'de patlayan bombaların Erdoğan'ı zayıflatma amacını taşıdığını söylüyorsunuz. Ancak her defasında Erdoğan'ın durumu güçlenmedi mi?

Şu anda güçlü bir Erdoğan mı görüyorsunuz? Tayyip Erdoğan, hükümetiyle, medyasıyla, diplomasisiyle, bürokrasiyle bayağı dağılmıştır. 2015'in ortalarından itibaren gerçekleşen katliamların bir bölümünü, Erdoğan kendi lehine değerlendirmeyi becermiştir. Ancak sürecin bütününe bakarsanız, Erdoğan bir yönetememe sorunu ile karşılaşmış durumda.

Bu Erdoğan'a hak vermek anlamına gelmiyor mu?

Erdoğan hiç haklı olamaz! Misyonu, duruşu, konumu itibarıyla haklı olamaz... Evet, şu anda Erdoğan'la uğraşılıyor emperyalist merkezler. Bu ne Erdoğan'ı, ne de emperyalist merkezleri aklar. Ne de bizim bu iki olguya karşı tavrımızda bir değişiklik olur. Zaten ısrarla bunu vurgulamamızın nedeni de, insanlarımızı uyarmak.

Biraz açmanız mümkün mü?

2013'ten beri ABD Erdoğan'a yaslanamayacağını farkında. ABD'nin bunu gördüğünü söylüyoruz zaten. Suriye'deki tikanma ve Haziran direnişi... Ortadoğu'da Yeni Osmanlı'nın tikanması ve Türkiye'de halkın belli bir kesiminin Erdoğan Türkiye'sini asla kabullenmeyecek olması... Bu var. Ancak hayat bundan ibaret değil. Erdoğan ciddi bir kitle desteğine sahip ve kendini kurtarmak için her türlü işe kalkışacak biri. Yani kullanılmaya açık. ABD ile Rusya arasında Ukrayna'da başlayan ve tırmanan gerilimde kıymete bindi tekrar. İsrarla "Erdoğan bitti" dememizin nedeni, yan gelip yatmak değil, emperyalist merkezlerin ve Türkiye sermayesinin bir bölümünün niyetlerine karşı uyanıklık çağrısı yapma ihtiyacı hissetmemiz. Bugün Erdoğan sallanıyor. Ancak yine gitmeyebilir, süresini uzatmak için yeni manevralar yapabilir. Ama bir şey değişmez: Halkımız için daha iyi olmayan seçenekler hazırlanıyor. Komünistler bir yandan Erdoğan diktatörlüğüne karşı mücadeleyi yükseltirken, öte yandan bu seçenekler konusunda uyararak zorunda. Uyarırken de elbette yaşananların arka planını göstermek zorundayız. Şimdiye kadar bunu yaptık, yapacağız da. Bugün 22 Mart, Rıza Sarraf'ın ABD'de tutulanmasının Erdoğan açısından nasıl bir anlamı olacağını herhalde farkındayız. "ABD'de demokrasi var, hukuk var" diye mi düşüneceğiz!

Ne var? Bunu nasıl değerlendirmeliyiz?

ABD aynı anda hem İran, hem Tür-

BUGÜN ERDOĞAN SALLANIYOR. ANCAK YİNE GİTMİYEBİLİR, SÜRESİNİ UZATMAK İÇİN YENİ MANEVRALAR YAPILIR. AMA BİR ŞEY DEĞİŞMEZ: HALKIMIZ İÇİN DAHA İYİ OLMAYAN SEÇENEKLER HAZIRLANIYOR.

kiye siyasetine müdahale ediyor. Zaten başka türlü mümkün değil. Erdoğan'ın buradan hasar almaması mümkün değil. 2015 başından itibaren Türkiye'de kritik siyasi aktörlere "ABD gerekirse darbenin önünü açacak" bilgisi fısıldandı. Bu bir yandan AKP içindeki bazı unsurları cesaretlendirmek amacını taşıyordu, bir yandan da Türkiye siyasetinin yeniden yapılandırılmasını. Şimdi artık fısıldanmıyor, açık açık yazılıyor.

Türkiye siyasetinin yeniden yapılandırılması derken kastettiğiniz HDP mi?

Yalnız HDP değil. HDP ve CHP... HDP'nin, genel olarak Kürt siyasetinin AKP destekçiliğini ilk söyleyen ve eleştirenlerdeniz. Ancak HDP'nin aniden AKP karşıtlığının şampiyonluğunu yapacağını da biz söyledik ve bunu bazı güçlerin Erdoğan'sız bir Türkiye'yi tercih etmeye başlamaları ile açıkladık. HDP'nin Haziran seçimleri öncesinde CHP kitesine nasıl büyük bir hızla yaklaştırıldığı, orada benimsenmesi için uğraşıldığını hep beraber gördük. Erdoğan da gördü ve bu süreci durdurmak için yeni hamleler yaptı. Ne CHP ne HDP bu hamlelere yanıt verebildi ve bu kez Türkiye yeni bir şiddet hatta savaş sarmalına girdi.

Brüksel saldırılarının Türkiye ile ilgili boyutu olabilir mi? Tam da Erdoğan "Brüksel'de bombalar patlayabilir" dedikten birkaç gün sonra...

nin hesaplarına sığmaz'

İŞİD'in bütün büyük eylemlerinin bir mantığı var. Komplocu düşünmüyorum; bu kadar "ince iş" eylem yapan pek az örgüt var. Brüksel'deki saldırıların bir "intikam"dan ibaret olduğunu düşünen aldanır. Erdoğan "terör herkesi vuruyor" diyebilir ancak Türkiye İŞİD'in destekçisi olarak görülüyor ve her geçen gün bu daha fazla telaffuz ediliyor. Ben bu saldırının Türkiye-AB ilişkilerine dönük bir boyutu olduğuna inanıyorum. Bundan ibaret değildir ama kesinlikle böyle bir boyutu vardır.

Türkiye'deki bombalara dönecek olursak... Ankara'daki son patlamadan sonra, kaotik bir sürece girdiğimizi, bombaların bu nedenle patladığını yazdınız, buna bazı eleştiriler geldi...

Buna mı? Türkiye'nin kaotik bir sürece sokulmak istendiği ve patlamaların buraya denk düştüğü tezinde bir özgünlük bile yok; buna itiraz etmek için uzayda yaşıyor olmak gerekir. soL yazarlarının ve benim yazdıklarımızda özgün olan bu değildi. Özgün bir şey varsa, Türkiye'de yaşanan kimi gelişmelerin tutarlılığı ve devrimci bir konumlanışın koordinatlarıydı.

Türkiye'de darbe tehlikesi var mı?

Yetmez ama evetçilerin çok gürültü çıkardığı sırada Türkiye'de askeri darbe olasılığı yoktu. ABD'nin desteklemediği darbe olmaz. Bugün ise darbe olası-

ÖNGÖRÜLERDE BULUNDUK ANCAK TAHMİNDE BULUNMAK İÇİN DEĞİL, DOĞRUDA DURMAK VE DOĞRU YERDEN MÜDAHALE ETMEK İÇİNDİ. "ERDOĞAN'I GÖTÜRECEKLER" BU ANLAMDA BİR HAVA TAHMİNİ DEĞİL, UYARIDIR. GİDER YA DA GİTMEZ, BU AYRI.

lığı var. TSK'nin Erdoğan'ın emrinde olduğunu söylüyorlar; bu işler öyle olmuyor. Üç gün sonra Erdoğan yalnızlaşırsa kimse şaşırmasın. Evet, darbe seçeneklerden biri. Ancak ben AKP'yi içeriden çözeceklerini düşünüyorum. Darbe söylentileri bu işe yarıyor. Ama bir noktadan sonra söylenti olmaktan çıkabilir.

Peki Erdoğancı bir darbe mümkün değil mi?

O darbe yapılmadı mı daha!

Yani asker destekli açık bir İslamcı faşizm?

Bakın, Erdoğan bugünkü haliyle dahi sistemi fazlasıyla zorluyor. Kapitalizmin iç dinamikleri daha fazlasına ancak savaş koşullarında izin verir. Ancak ABD ve Rusya arasındaki gerilimin belli bir noktada kontrol altına alındığını görüyoruz. Putin'den anti-emperyalist bir kahraman çıkarmak isteyenler azıcık üzülüyor ama Rusya bugünkü haliyle kendi üzerindeki kuşatmanın hafiflemesinin ötesinde bir iddia taşıyamaz. Şu anda ABD ve Rusya arasındaki "yumuşama" son derece kırılabilir, ani dönüşlere gebe ama en azından bundan 3-4 ay öncesine göre daha kontrollü. Erdoğan için kötü haber bu. Elinde Rus kartı da kalmadı. O uçağı düşürmeyecekti!

Ancak içeride bu kadar güçlü bir desteği varken, neden açık bir kanlı faşist diktatörlük kurmasın?

Bunu denemeyeceğini söyleyemem. Ancak faşizm kişisel ihtirasların ya da tercihlerin ürünü değil. Sermayenin bugün buna ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum. Altını çizeyim: Bugün. Ayrıca unutulmuş bir mesele var. Türkiye'de darbeler her zaman kentli nüfusun desteğiyle gerçekleşti. Farklı bir içerikteydi ama 27 Mayıs da bir askeri müdahaleydi ve kent merkezleri Demokrat Parti'yi yalnızlaştırdı. 12 Mart ve 12 Eylül de, "huzur" arayan ve emekçilerden orta sınıflara kadar tüm kentli yığınları aldatarak iktidara geldi. Bugün huzur arayışı artık AKP'ye yaramıyor. Kimi solcuların küçümsediği modernist kentli nüfus bugün AKP faşizminin kurumsallaşmasının önündeki temel engel. Örgütsüz, pusulasız olmasına rağmen. Haziran'da, Gezi'de bunların bir bölümü harekete geçti. Türkiye'de büyük kentleri, kent merkezlerini kontrol etmeden mutlak iktidar kuramazsınız.

O halde siz bu kesimleri yine aldatmaya dönük bir tezgâhtan söz ediyorsunuz. Yani AKP'ye seçenek oluştururken bir tuzak kurulacak.

Kuşkunuz olmasın. Bu kesimlerin öfkelerini gösterdiler ve sonra çaresizlik hissine kapıldılar. Çaresizlik kabulleniş

demektir. Erdoğan'ı değil ama Gül'ü, darbeyi, ne bileyim başka çözümleri kabul edecek haldeler. Buna karşı harekete geçmeyeceksek komünistler ne işe yarayacak? Ve en doğrusu, bu sahte çözümleri boşa çıkaracak bir içerik ve hızla mevcut siyasi iktidara karşı açık, net bir mücadeleyi örgütlemek.

Az önceki konuya dönmek istiyorum. Kentli modernist bir kesimden söz ettiniz. Peki bu kesimler Türkiye'de sosyalizm mücadelesine omuz verebilirler mi?

Bakın, bu kesimin içinde şu anda açığa çıkmayan ciddi sınıfsal ayrımlar, karşıtlıklar var. Kent merkezlerinde sadece orta sınıfların yaşadığını sanmak bölüktür. Türkiye işçi sınıfının en gelişkin, en eğitilmiş, örgütlenmeye en açık kesimi büyük kentlerde, bu kentlerin merkezlerinde yaşıyor. Bunlar orta sınıf reflekslerine açıktır ve bu çok doğal. Ancak bu kesimlerin aklını özgürleştirmek için mücadele etmeden, sosyalizmin Türkiye'de bir geleceği yok.

Peki Erdoğan gidiyor mu?

Bu soruya yanıt vermemeliyiz. Şunu söylemeliyiz: Hesaplaşmayı halk yapmalı. Emperyalistlerin, tekellerin ne kadar sahtekâr olduğunu bilmemiz yeterli. Onların derdi kendi düzenleri, çıkarları. Buna karşı çıkmaksa bizim görevimiz. Müneccimlik yapmayacağız, uyaracağız. AKP iktidara geldiğinde uyardık, Ergenekon'da uyardık, Arap Baharı'nda uyardık, çözüm sürecinde uyardık, "Selocan" çıkışında uyardık, şimdi de uyarıyoruz. Evet bütün bu süreçlerde öngörülerde bulduk ancak tahminde bulunmak için değil, doğrudan durmak ve doğru yerden müdahale etmek içindi. "Erdoğan'ı götürcekler" bu anlamda bir hava tahmini değil, uyarıdır. Devrimcilerin siyasi analizi başka türlü olamaz. Gider ya da gitmez, bu ayrı. Ancak baskın eğilimi bulmak zorundayız. Ortalamacılıkla, her şeyi söyleyerek devrimci tavır geliştiremezsiniz. Arap Baharı'nda Arap halklarının öfkesi vardı elbette, bunu da söyledik. Ama bunu herkes söyledi; bu işin emperyalist bir tezgâha denk düştüğünü söylemek önemli olan. İş işten geçtikten sonra değil, başlangıçta. Sağlıklı bir sınıfsal bakışınız varsa, gerçekleri çarpıtmıyorsanız, risk almaktan korkmazsınız. "Erdoğan gidiyor mu" sorusuna yanıt aramayalım. "Gitmeli" diyelim. Bugün Özgür Şen yazdı, Türkiye'de halkın önündeki kilidi açar, açabilir. Devreye girilebilir, emperyalizmin, ılımlı gericilerin, sermayenin oyunu bozulabilirse. Ve herhalde Erdoğan'a sahip çıkacak değiliz.

Çok teşekkürler.

Ben teşekkür ederim.

'İşsizlik lobisi' işbaşında

İŞSİZLİK ORANINDA SON 10 AYIN EN YÜKSEK RAKAMINA ULAŞILINCA HÜKÜMET YETKİLİLERİNDEN REFORM ÇAĞRISI GELDİ. İŞSİZLİĞİN RESMİ RAKAMLARDA DÜŞMESİNDEN BAŞARI HİKÂYESİ ÇIKARANLAR ŞİMDİ "İŞSİZLİKLE MÜCADELEDE BİZE ENGEL OLMAYIN" DİYOR.

Geçen hafta açıklanan Aralık ayı işsizlik oranının son 10 ayın en yüksek düzeyi olarak gerçekleşmesi ekonomide hükümetin fiyakasını bozan son gelişme oldu. Genel işsizlik oranı yüzde 10,8'e yükselirken, tarım dışı işsizlik yüzde 12,7 olarak açıklandı. Genç nüfusta işsizlik yüzde 19,2 oranı ile her beş gençten birinin işsiz olduğu gerçeğine işaret etti.

İşsizlik göstergelerinde resmi rakamlarla dahi artık gizlenemez boyutlara ulaşan artış, hükümetin sınıfsal reflekslerini harekete geçirdi. Başbakan Yardımcısı Mehmet Şimşek "2015 yılında 806 bin kişiye iş bulmamıza rağmen işsizlik oranı yüksek seyretti. İşgücü piyasası reformu ertelenemez" şeklinde bir açıklama yaptı. Şimşek bu açıklamasıyla bir kez daha, işsizliğin azaltılamamasında hükümetin inisiyatif dışında bir neden icat ederken söz konusu ertelemeğin müsebbiplerine de mesaj verdi.

Bugüne kadar kıdem tazminatının fona devri, özel istihdam bürolarına geçici iş ilişkisi yetkisinin verilmesi yani "kiralık işçilik" düzenlemesi gibi esnekleşme adımlarına cılız tepkiler veren sendikalar veya bu düzenlemelere karşı çıkacak emekçiler, işsizliğin geriletilmesinin de sorumlusu ilan edilmiş oldu.

2008 Krizi sermayeye kaynak aktarmak ve emeğin kazanımlarını tırpanlamak için bir fırsata dönüştürülmüştü. Şimdi bu açıklamalarla, işsizlik ile mücadele gerekçesiyle işçi sınıfına dönük yeni saldırılarda kararlı olunacağını altı çiziliyor.

AKP hükümeti, patlayan bombaların yarattığı "olağanüstü koşullar" ve Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'ın kalan siyasi geleceğini kısaltan gelişmelere rağmen sermaye yanlısı programında milim oynama yapmayacağını ortaya koymuş oluyor.

GEREKÇE ÜRETİYORLAR

AKP hükümeti, işsizliğin hızlı yükseldiği dönemlerde bu artışa hep bir kılıf üretti ve işsizliğin artmasına izlediği politikarlardan bağımsız bir "objektivite" atfetti. Hatırlanacaktır, 2008 Krizi'nde işsizliğin sorumlusu "iş aramaya başlayan kadınlar" olarak ilan edilmişti. O dönem Devlet Bakanı olan Mehmet Şimşek yaptığı açıklamalarla kadınların kriz dönemlerinde iş aramaya başlamaları ve böylece işgücüne dahil olmaları nedeniyle işsizliğin hızlı bir biçimde arttığını belirtmişti.

Küresel sermayenin yakından tanıdığı ve AKP hükümetlerinin yıllardır vazgeçilmez ismi olan Şimşek şimdi, işsizliğin yüksek seviyesini ertelenen işgücü reformlarına bağlıyor.

İşsizliğin yüksek seyretmesi meşrulaştırılmaya çalışılırken, bu duruma yalnızca gerekçe üretmekle kalınmıyor. İşsizliğin gerçek boyutlarını gizlemek için hükümet elinden geleni yapıyor.

2014 yılında işsizlik ve istihdam göstergelerinde, AB'ye uyum çalışmaları doğrultusunda yapıldığı söylenen seri

değişikliği ile işsizlik kâğıt üzerinde birkaç puan düşürüldü. Yeni işsizlik serisi ile birlikte işsizlerin sayısı olduğundan daha düşük gösterilmeye başlanmış oldu.

Ancak işsizlik oranını düşüren bu girişim, işsizlikteki artış eğilimini gizlemeye yetmedi. Engelli ya da yaşlı bakım aylığı alan yüzbinlerce kişi istihdam edilenler içerisinde gösterilmeye başlandı. Ayrıca, işsizlerin çalışma hayatından uzak kalması için İŞKUR tarafından sürdürülen Toplum Yararına Çalışma kapsamındaki işsizler de istihdama dahil ediliyor. Bu kişilerin sayısı, özellikle seçim döneminde yoksullar ve işsizlerden oy devşirmek için katlanarak arttı ve bugün 300 bine ulaştı. İstihdamda, aslında olmayan bir artış sağlanmış oldu. Söz konusu kesimler istihdamdan düşüldüğünde, işsizlik oranı açıklanandan yine en az 2 puan daha yüksek çıkıyor.

Tüm bu çabalara karşın, Türkiye'de ekonomide kriz sinyalleri artarken işsizliğin de yüksek düzeyde seyretmesi gerçeği gizlenemiyor. İşsizlik özellikle gençlerde ve kadınlarda kronik hale geldi.

Somaliya zulüm sürüyor

301 madencinin hayatını kaybettiği Soma A.Ş.'ye ait ocaklarda çalışan 2 bin 831 işçi 1 Aralık 2014 tarihinde cep telefonu mesajıyla işten çıkarılmıştı. İşçilerin tazminat alacaklarının ise Maden-İş ile Soma A.Ş. arasında yapılan skandal anlaşmaya göre 24 taksite bölündüğü ortaya çıkmış, işçilere 24 taksitte ödeneceği belirtilen tazminatlar için 15 ayda sadece bir kez ödeme yapılmıştı.

Şirketin borçlarının ödenmesi için TMSF tarafından patron Alp Gürkan'ın sahibi olduğu ev, açık artırmayla satıldı. Elde edilen gelirin bir bölümüyle, madencilerin tazminatlarının 4 taksidi ödendi.

Borç önceliğini değiştirmek için hileye başvurduğu Sayıştay raporuyla ortaya çıkan Soma A.Ş patronunun, 7 milyon 325 bin lira değer biçilen evinin satışıyla öncelik tazminatların ödenmesi olması gerekirken, işçilerin tazminat mağduriyeti devam ediyor.

Patronlar için hayatlarından oldukları, işsiz kaldıkları yetmiyormuş gibi işçilerin sarı sendika ve patron işbirliğiyle tazminatları da gasp ediliyor. Taksitler bu hızda ödenmeye devam ederse işçilerin tazminatlarının tamamını yaşadıkları müddetçe almaları mümkün olmayacak.

ÖNCE TEKME SONRA HAPİS

Soma katliamının ardından Başbakanlık Müşaviri Yusuf Yerkel tarafından tekmelenen Erdal Kocabıyık'a Başbakanlık koruma aracına zarar verdiği gerekçesiyle 631 lira tutarında ceza gelmiş, Yerkel ise, tekme vurduğunda ayağının incindiği gerekçesiyle 7 gün iş göremez raporu almıştı. Tekmelenen maden işçisi Kocabıyık, şimdi de kamu malına zarar verdiği gerekçesiyle 10 ay hapis cezasına çarptırıldı.

Olayın ardından AKP şakşakçıları tarafından hedef gösterilen işçi, işsizliğe mahkûm edildiği yetmiyormuş gibi hapisle de cezalandırıldı. AKP'nin Kocabıyık'a yaptıkları Türkiye'de emekçilere reva gördüklerinin kısa bir mizansen niteliğinde.

6'sı tutuklu 46 sanığın yargılandığı Soma davası, 12 Nisan'da görülecek 7. duruşmayla devam edecek.

■ Korhan Ege

İŞSİZLİĞİN GERÇEK BOYUTLARI

Göstergelerde yapılan manipülasyonlar dışında, Türkiye'de işgücü ve istihdamın yapısal özellikleri nedeniyle de resmi rakamlar işsizliğin yalnızca bir bölümünü yansıtabiliyor.

İş bulmaktan ümidini kestiği için iş aramayanlar, çalışmaya hazır olup çeşitli nedenlerle iş aramayanlar, belli aylarda çalışıp yılın büyük bölümünde işsiz durumda olan mevsimlik işçiler ve daha fazla çalışmak istemesine rağmen haftada 1 saat çalışsa dahi işsizden sayılmayan eksik istihdam edilenler işsiz sayısına dahil edilmiyor. Bu kesimlerin de dahil edildiği "geniş işsizlik" tanımına göre hesaplama yapıldığında işsizliğin gerçek düzeyi ortaya çıkıyor.

Aralık ayında geniş tanıma göre işsizlerin sayısı, resmi rakamların neredeyse iki katı ve 6 milyon 340 bin düzeyinde. Gerçek işsizlik oranı ise yüzde 19,6'ya ulaşıyor. Kadınlarda gerçek işsizlik oranı, yüzde 26,4 ile rekor

seviyelere çıkıyor.

Başbakan Yardımcısı

Şimşek'in işsiz-

lik oranlarını

yorumlar-

ken işaret

ettiği reformlar, temel olarak

işçi sınıfının elinde kalan son

kazanımların ortadan kaldırıl-

masını amaçlıyor. İşgücü piyasası

reformlarıyla kastedilen, kıdem

tazminatının tasfiyesi, "kiralık işçilik"

ile modern köle pazarlarının kurulma-

sı ve istihdamın alabildiğine esnekleş-

tirilmesi...

AKP'nin, asgari ücret bahsinde

emekçiye kaşık ile verip kepçeyle geri

alırken sermayeye de sağlam temin-

atlar verdiği anlaşılıyor. Üstelik bu

teminatlar, bölgeye ilişkin emperyalist

hesaplar altında sıkışan hükümetin

siyasi ömründen bağımsız olarak ikti-

darından muhalefetine düzen siyaseti-

nin önceliklerine işaret ediyor.

■ Aşkın Süzük

Komünist yönetmenin

MUSTAFA KENAN AYBASTI, NİSAN AYINDA GALASI YAPILACAK OLAN YOLCULUK FİLMİ İLE POLİTİK SİNEMADA BÜYÜK BİR İZ BIRAKACAK GİBİ GÖRÜNÜYOR. KONUSUYLA MERAK UYANDIRAN, FRAGMANLARININ YAYINLANMASIYLA BEKLEYENLERİNİN SABIRSIZLIĞINI ARTIRAN YOLCULUK HAKKINDA YÖNETMEN VE OYUNCULARLA SÖYLEŞTİK.

Mustafa Kenan Aybastı, 1980 doğumlu, yolu bir ara imam hatip okuluna da uğramış, komünist bir yönetmen. Devrimden Sonra filminin galasında ismindeki Kenan'ı "12 Eylül darbesinin ardından doğmuş bir çocuk olarak, Kenan paşadan esinlenen babasına" bağlamış ve yaptığı filmi de "adı paşadan hareketle Kenan konulmuş bir çocuk 30 yıl sonra devrimi anlatan bir film yaptı. İşte bu da darbecilere kapak oldu" diye anlatmıştı. Aybastı'nın sabırsızlıkla beklenen filmi Yolculuk, Nisan ayında galasını yapacak. Film hakkındaki sorularımızı sorduk, Aybastı ve oyuncular yanıtladı.

Yolculuk neyi anlatıyor?

Mustafa Kenan Aybastı: Kendi adıma özetleyecek olursam, "İnsanlığını arayan genç bir adamın hikâyesi" diyebilirim. 12 Eylül sonrası, AKP'nin iktidarı ile birlikte gericiğin derinleştiği, her açıdan yoksulluğun ve yoksunluğun tırmandığı bir dönemde yaşayan, her tarafından kuşatılmış, çıkışsız bırakılmış bir gencin, hayatını geri alma, kendi hayatına, "kaderine" müdahale etme çabasının ve bu çabanın sonuçlarının anlatıldığı bir hikâye "Yolculuk". Bir taraftan da, bu genç adamın macerasını merkeze alarak gericiğin, çürümenin nasıl iliklerimize kadar işleme başladığını, hayatlarımızı nasıl esir aldığını, bunun insanların çevresindeki küçük örgütlerin işinden ibaret olmadığını, o örgütlerin aslında ülkemizde siyasi olarak iktidarda olduklarını ve varlıklarını, cinayetlerini o iktidara borçlu olduklarını, iktidarla aralarında bir filmde ayrım-sanabilecek kadar dahi fark olmadığını anlatmaya çalıştım. Şunu da ekleyebilirim "bu film gerçek olaylardan alınmıştır" diyemem, ama bu film gerçekleri anlatıyor diyebilirim. Filmde Mehmet'in yaşamında gördüğümüz ve "bu kadar da olmaz" dediğiniz birçok olay benim geçmişimde yaşadığım ya da tanık olduğum olaylar. Filmde duyacağınız gerici propaganda konuşmalarının tamamı gerçek konuşmalardan alındı. Geriye kalan olayların gerçek olup olmadığını da siz filmi izlediğinizde göreceksiniz sanıyorum.

Bu filmin nedeni neydi? Neden böyle bir konuda film yazma ihtiyacı duydun?

M.K.A: Bugüne kadar Bağımsız Sinema Merkezi'nde (BSM) önerisi benden gelen filmlerde kişisel hayatım ve maceralarımın etkisiyle anlatmak istediğim bir hikâye olmadı. Ama bu kez yıllardır

düşündüğüm bir karakterin merkezinde istediğim gibi bir hikâye anlatabileceğimi düşündüm. Bir zamanlar dinci cemaat ve grupların içinde bulunmuş biri olarak o dönemlerden edindiğim tecrübe, öfke ve üzüntüyü bir şekilde ifade etmem gerekiyordu. Elbette bir iç dökme ya da intikam alma duygusu değil bu. Dincilere özel bir sempati de duymuyorum. Sadece ben de oradaydım. Çıktım! Aradım! Örgütlendim, aydınlandım ve geride kalanları "anlıyor" ve geride kaldıkları için üzülüyorum. Bir hapishanede bir süre kalıp oradan çıktığında orada kalan insanları hatırlamak gibi. Bu dinci karanlık çetelerin, iktidardakiler de dahil olmak üzere yıkılmasını ve o hapishanenin tüm mahkûmlarına özgürlük, tüm mağdurlarına da huzur istiyorum. Bunun yolu da herhalde daha aydınlık bir ülke için mücadele etmekten geçiyor. Kimse o karanlığa kapılıp mahvolmasın ve kimseyi de mahvetmesin diye.

Yolculuk, belki senaryoyla yola çıktığında, hatta fikir olarak kafanda ilk belirlediğinde bile çok günceldi sanırım. Ama şimdi tam da patlayan bombaların ortasına doğmuş oluyor. Ne diyorsun bu konuda?

M.K.A: Ülkemizin AKP iktidarı elinde gün geçtikçe yaşanamaz hale gelmiş olmasından, etrafta bombaların patladığı, insanların sindirilerek evlerine kapatılmaya çalışıldığı bir ülke olmasından son derece rahatsızım elbette. Fakat biz komünist sinemacıların en temel iddialarından birisi sinemanın hayata müdahale etmesi gerektiğidir. Yani biz zaten tüm komünistler gibi hayata, siyaset üzerinden olsun, sanat üzerinden olsun her an müdahale

edebilme refleksi ile yaklaşıyoruz. Bu bizim görevimiz. Günceli yakalamış olmayı değil güncel müdahale edebilmeyi, olan biten hakkında komünistlerin, ilericilerin sözünü, iddialarını sinemaya taşıyabilmeyi önemsiyoruz. Her gün bombaların patladığı, cehenneme çevrilmeye çalışılan bir ülkede, tüm bu olaylara arkamızı dönüp çığ komediler ya da ucuz aşk hikâyeleri çekecek değiliz.

Yolculuk'un ithaf edildiği kimse ya da kimseler var mı?

M.K.A: Yolculuk, biz ithaf etmesek de kimler için çekildiğini izleyen herkesin anlayabileceği bir film. Ama illa ki böyle ifade etmek gerekirse, filmimizi emperyalizmin ve gerici iktidarların beslediği dinci karanlık çetelerin katliamlarında hayatlarını kaybeden tüm insanlarımızı ithaf ediyoruz diyebiliriz. Filmimizin de dediği gibi "İnsanlık Bombalardan Güçlüdür". İnsanlık kazanacak!

Şimdi de oyunculara dönme istiyoruz. Biraz alaylı bir gülümsemeyle de bakabilirsiniz bu soruya, konvansiyonel oyunculuk yaklaşımlarından biri, canlandırılan karakterleri yakından gözlemek, deneyimlemektir. Bu yaklaşım için ne dersiniz? Sizin bu film için böyle bir çabanız oldu mu?

Serpil Özcan: Pavyona gidip gitmediğimi mi merak ediyorsun? (Gülümseyor) Bu tür karakterler geldiğinde reel ortamda gözlem yapabilmek oyuncu için önemli ama yapamazsanız da dünyanın sonu değil. Zaten yaptığımız gözlemi gerçekten gözlem olarak ele alıyorsunuz. Onlarca pavyon şarkıcısı var. Onun o hareketi

'Yolculuk'u

bunun şu hali diye yaklaşırsanız çuvalarsınız. Bu araştırma için, çalışmanın sadece bir parçası. Bakarsınız ve bir kenara koyarsınız. Başka başka unsurların bir araya gelmesidir bütünü oluşturan. Aksi halde bu mantıkla Beran için hazırlık aşaması epey zor geçirdi.

Karakter değil de filmin ne söylediği önemli olmalı. Filmin derdi ne, ne anlatıyor. Yönetmen meseleye nereden yaklaşmış. Zaten karakterle duygusal bir bağ kurmuyorsun, hangi politik görüşten olduğu önemli değil, ama filmin söylediği şey sana dokunuyorsa tercihini işte o noktada yapıyorsun.

Erkan Akbulut: Yani yöntem olarak denenmiştir, başarılı da olunmuştur. Evet, ortada yazılı bir karakter var; oturuşu, kalışı, bakışıyla yaşıyor o karakter ve sizin kişiliğinizle birebir aynı olması mümkün değil. Ne olacak bu durumda? Aradaki o açı nasıl kapanacak? Elbette, siz karaktere yaklaşacaksınız. Bana kalırsa oyuncunun temel görevlerinden biri budur; oynaya-cağı karakter olmak ve bunu yaparken kendi bedeninin malzemesini kullanarak, kendinden yeniyi yaratmak. Zaten bu "yaratma düşüncesi"dir antik çağlardan bugüne muhafazakârları ürküten.

Benim de kullandığım yöntemlerden biri oldu tabii gözlem ve "eğer ben olsaydım" diye sormak. Kaldır kafanı bak, belki eskiden olsa zor rastlanacak tarzda bir karakter; cihada gitme eğiliminde bir genci canlandırıyorum. Zor mu bulmak? Bugün artık değil. Peki ya anlamlandırmak? İnsanın aklına hemen sakallı, takkeli, karanlık tipler geliveriyor. Değil, hiç değil. Bahsettiğimiz karanlık, görünüşte değil akılda. Bunu fark ettikten sonra da boncuk gibi diziliyor karakter, önce fikriyle sonra bedeniyle...

Cansu Fırıncı: Bir karakteri canlandırmanın pek çok farklı yolu var elbette. Oynayacağınız karakteri yakından tanımak, gözlemlemek, onunla zaman geçirmek yöntemlerden sadece biri. Ama ne tek yöntem ne de her zaman mümkün. Beri taraftan karakterler, kişiler değişebilir fakat insanlık durumları, duygular o kadar değişken değildir. Öfke, sinir, merhamet, çaresizlik gibi duygulardan da yola çıkabilir oyuncu. Bu film için özellikle böyle bir çabam olmadı zira oynadığım karakter son zamanların moda tabiriyle bir "loser" yani kaybeden. Zaman zaman hangimiz kaybetmiyoruz ki diyip noktaya-yayım bu soruyu.

Beran Soysal: Aslına bakarsanız öyle çok da tarifleyebileceğim belirgin bir yöntemim olmadı. Bence Mehmet için esas olan içinde yaşadığı bütün bu çelişkilerini ve onun kaçınılmaz yolculuğunu anlamaktan geçiyordu. Ve bunun için Mehmet'le biraz fazla zaman geçirmem gerekiyordu o kadar

Kendinizi de katarak filmdeki

oyunculuk performansı hakkında ne diyebilirsiniz?

Serpil Özcan: Sadece kendimle ilgili şunu söyleyeyim ilk soru için diğer oyuncularla ilgili konuşmak beni aşar. Yönetmenimiz Kenan istediğini alana kadar peşini bırakmıyor oyuncunun. "Acaba, oldu mu, gerçekten" mi soruları yönetmen "tamam" dediyse, artık yersizdir.

Erkan Akbulut: 2012 yılında "Su Çatlağını Bulur" isimli bir tiyatro oyununda Hrانت Dink cinayetinin tetikçisi Ogün Samast'ı canlandırdım ben. 17 yaşındaydım, katil de cinayeti gerçekleştirdiğinde öyleydi. O kendini vatansever bir Türk genci olarak tanımlıyordu, ben bir komünistim ve oradaki önemli nokta; bir oyuncu olarak sahneyim. Bir oyunda "arkasından yaklaştım ve tetiği ateşledim" şeklinde bir repliğimin üstüne izleyiciden "siz zaten ancak böyle arkadan vurursunuz, namertsiniz!" biçiminde bir tepki aldım. Kışkırtmıştık seyirciyi, işte bana kalırsa burası anahtar. Yolculuk filminde de benzer şekilde "ters" bir karakter geldi ve hedeflediğim yine bu, görün bakın kimdir bu adamlar ve tepki gösterin, sadece sinemada değil sokakta da.

Cansu Fırıncı: Aslolan filmin ana düşüncesini, savını kabullenmem. Eğer burada senaryo ile hemfikirsem canlandırdığım rolün politik olarak benimle aynı yerde olup olmaması önemli değildir. Ama filmin senaryosu benim politik görüşlerime uymuyorsa misal Deniz Gezmiş'i oynasam kaç yazar ki? Düşünsenize Gezmiş'i bozguncu bir çete reisi olarak anlatan bir filmde Deniz'i oynadığımı? Beni de filmi de kaldır at çöpe.

Beran Soysal: Açıkçası benim oynadığım karakterden çok filmin durduğu yer daha önemli, çok ait olmadığım bir dünyanın içinde birini oynamak benim için de heyecan verici ve ilginç bir deneyimdi, ama esas olan nasıl anlattığımız bence ne anlattığımızdan da ziyade.

Son olarak filmdeki oyuncuların rollerin büyüklüğüne de bağlı olmayan bir formasyon çeşitliliği var sanırım. Yani çok deneyimli oyuncuların yanında belki ilk sinema filminde oynayanlar da var. Ve fakat sonuçta filmin tamamında oyunculuk açısından büyük bir başarı olduğunu söylemek abartı olmaz. Siz ne dersiniz bu konuda? Ve katılıyorsanız, nedeni ne sizce bunun?

Serpil Özcan: Ekibin kolektif çalışması ve çabası herkesi etkisi altına alıyor bence. Ekipten kastım gerçekten bütün

ekip. Bu yaklaşım sette olduğu sürece de ilk sinema filmini çeken oyuncu da çok deneyimli oyuncuların ve kamera arkasındaki ekibin yanında rahat ediyor, kasmıyor. Bu da kendini o ana bırakmasını sağlıyor ve o zaman da rol akıp gidiyor. Daha ne olsun sonuç ortada.

Erkan Akbulut: Klişe olacak ama rolün büyüğü küçüğü olmadığına inanandanım. Buna inanırsanız filmin oyunculuk kalitesi de artar ama yok "benim iki tane repliğim var, söyler çıkarım" dersiniz o replikler izleyiciyi filmin bütününden koparır. Bu filmde oynayan herkesin işini ciddiye aldığını düşünüyorum ve başta söylediğim farkındalığa sahip herkes. Hiçbir şey söylemese bile Cezmi abiyi ekranda görünce heyecanlanıyorum ben, eminim diğer arkadaşları da motive ediyor bu. Emektar, usta oyuncularla birlikte oynuyoruz ve hepimiz ortak bir amaç için bir araya geliyoruz. Başarılı bir iş meydana geldiğini düşünüyorum ben de, yoğun bir emek sürecinden geçildi ve herkes işini layığıyla yaptı. Artık takdir izleyicinin...

Cansu Fırıncı: Evet, bence de oyunculuklar gerçekten çok başarılı. Bunun ilk nedeni oynayan herkesin senaryoya ve filme inanmış olması. Diğer nedeni yönetmenin oyuncu-rol seçimindeki başarısı. Ekip ruhu tek tek her role yansıdı diyebilirim. Benim performansıma gelince bunu değerlendirmek herhalde bana düşmez.

Beran Soysal: Benden yaşça büyük ve tecrübeli oyuncularla karşılıklı oynamak benim için güzel bir tecrübe oldu onlardan çok şey öğrendim diyebilirim. Kendimle ilgili kısma gelince de o konuda izleyenlerin takdirine bırakıyorum umarım beğenirler.

'Alman emperyalizmi

AVRUPA'NIN HEGEMON GÜCÜ ALMANYA'DAKİ SINIF MÜCADELESİ, DÜNYA KOMÜNİST HAREKETİ AÇISINDAN DA HAYLİ ÖNEMLİ. SON KONGREDE BAĞIMSIZ KOMÜNİST HAT MÜCADELESİNDE ÖNEMLİ BİR ADIM ATARAK AVRUPA SOL PARTİSİ İLE İLİŞİĞİNİ KESME KARARI ALAN DKP'NİN BAŞKANI PATRİK KÖBELE KOMÜNİSTLERİN ORTAK ÇALIŞMASI VURGUSU YAPIYOR.

Patrik Köbele 1961 yılında, İsviçre sınırına yakın Weil am Rhein kasabasında doğdu. Genç yaşta, 70'li yılların güçlü komünist gençlik hareketi olan "Alman Sosyalist İşçi Gençlik" (SDAJ) saflarına katıldı. 1989-1994 yılları arasında bu örgütün başkanlığını üstlendi. Kendi ifadesine göre, "işçilerin yanında yer almak istediği için", 1978 yılında Alman Komünist Partisi'ne üye oldu. 2013 yılındaki 20. Kongre'de parti yönetimindeki ASP taraftarı gruba karşı bağımsız komünist bir politika izleme yanlısı delegeler yönetime seçilince Köbele de oy çokluğuyla başkan seçildi. Köbele'nin başkanlığı 21. Kongre'de de delegelerin ezici çoğunluğu tarafından bir kez daha onaylandı.

Boyun Eğme adına Alman Komünist Partisi (DKP) Başkanı Patrik Köbele ile DKP'nin Essen'deki merkez binasında Cemil Fuat Hendek tarafından yapılan röportaj Avrupa'daki sınıf mücadelesinin seyri açısından hayli önemli bilgiler barındırıyor.

Almanya silahlanmaya devam ediyor. Federal ordu güçlendiriliyor.

Tüm protestolara karşın, Suudi Arabistan gibi ülkelere silah ihracatı da sürdürülüyor. Federal Almanya'nın -Alman emperyalizminin- Afrika ve Ortadoğu politikaları konusunda ne düşünüyorsunuz?

Genel olarak silahlanma politikasıyla başlamalı. Şimdi, Savaş Bakanı¹ von der Leyen'in önümüzdeki 14 yıl için, silahlanma bütçesinin dışında, 130 milyar kullanma talebi var. Her şeyin başında ilginç olan, burada tank sayısının artırılmasının önemli bir rol oynaması. Bu da tabii, Federal ordunun dışarı doğru daha fazla saldırganlaşmasına uygun bir silahlanmaya işaret ediyor.

Esasen biz, Alman emperyalizminin dışa ve içe doğru daha saldırgan olacağı bir dönemde bulunduğumuzu değerlendiriyoruz; bu da tabii ki, onun Afrika ve Ortadoğu politikalarını ilgilendiriyor.

Biz, Alman emperyalizminin, en başta Rusya'nın devletler hukukuna uygun ve tamamen doğru olarak müdahalesi üzerine, olayların peşinden sürükleneceği korkusuyla Suriye savaşına katılmaya karar verdiğinden yola çıkıyoruz. Fakat aynı zamanda Libya'da askeri etkin-

lik planları olduğu da görülmeli. Orta Afrika'da Mali'de de zaten uzun süredir etkinliği var. Bu açıkça şudur: Alman emperyalizmi, ABD'yle rekabet edemiyor ama Fransız emperyalizmine karşı kendi çıkarlarını dayatmak istemekte ve bunu Afrika'da ve Ortadoğu'da yapmaktadır.

Ya İngiltere?

İngilizler her şeyden önce Amerikan kartını oynayarak Avrupa Birliği içinde güç elde etmeye çalışıyor. Fransız ve Alman emperyalizmine göre nispeten daha zayıf durumdadır. Bununla birlikte, Fransız emperyalizmiyle bir arada saldırıdıkları Libya'da görüldüğü gibi, onlardan daha tehlikesiz değiller. Bu üçlü arasında rekabet ilişkisi olduğuna inanıyorum. Burada Alman ve Fransız emperyalizmi -bence- biraz daha önde geliyor.

Bu rekabetin Avrupa Birliği'ne zararı olmuyor mu?

AB'nin işlevi, daha çok başta gelen emperyalistlerin çıkarlarını temsil etmektir. Öte yandan AB zorunlu olarak, her seferinde onu zorlayan rekabeti ve eşitsiz gelişmeyi dengelemeye de çaba

saldırganlaşacak'

göstermekte. Sonuçta, periferi ülkelerinin kanını emmek için AB'nin devamına ihtiyaçları var. Fakat, kendi eşitsizliklerini ve gelişmedeki eşitsizliği kontrol edemedikleri için sorunları var. Bu nedenle, rekabetleri birliği infilak ettirme tehdidi oluşturuyor.

Sıklıkla bir "emperyalist paylaşım savaşı"ndan bahsediliyor. Alman sermayesi -ABD'nin müttefiki olarak- Rusya ile savaşa girmeye cesaret edebilir mi?

Şu sırada buna inanmıyorum. Daha çok, Ukrayna'da olduğu gibi, temsilciler üzerinden yürüyecek... Doğrudan bir karşı karşıya gelişim arzulanıyorsa, zorlandığına inanmıyorum. Fakat, mantıksızlıklar yüzünden böylesi bir tehlikenin oluşması riski de gözardı edilmemeli. Bunun bir örneği, Rus jetinin Türkiye tarafından vurulmasıdır. Bu tür olaylar kimsenin kontrol edemeyeceği sonuçlar doğurabilir. Bu, Erdoğan'ın bir provokasyonuydu. Bu tür hamleler diğer ülkeleri de karmaşanın içine çekebilir. Ben, tehlike açısından, II. Dünya Savaşı'ndan bu yana en tehlikeli durumda olduğumuza inanıyorum, ama Almanya'daki önde gelen sermaye tekellerinin dümeni bilinçli olarak bir savaşa doğru kırdığına inanmıyorum. Yine de, şu andaki savaşların ve savaş bölgelerinin tırmanma tehlikesi her şey karşın çok büyük.

DKP'nin Alman emperyalizminin saldırganlığına karşı somut bir eylem programı var mı?

Asıl meselenin en başta barış hareketinin kendisini güçlendirmek olduğuna inanıyoruz. Yaptığımız analize göre, savaş ve barış sorununda, dünya komünist hareketi olarak 7. Dünya Konferansı'nın² faşizm karşısındaki durumuna benzer bir durumda bulunuyoruz. Bu nedenle büyük ve geniş bağlaşıklar zarureti var.

İkincisi, belirleyici olanın, işçi hareketiyle barış hareketini bir araya getirmek olduğuna inanıyoruz ve bu şu anda Almanya'da çok büyük bir sorun. Çünkü, ne yazık ki, sendikalarda bu konudaki tartış-

malar geriliyor. Dahası, silah üretimini, Federal Ordu'yu, silah ihracatını destekleyenler sendikalarda etkisini artırıyor ve bu kanımca, üzerinde çalışmamız gereken önemli bir sorun. Bu nedenle, aynı zamanda barış hareketini felç eden ve aşmamız gereken anlaşmazlıkla uğraşıyoruz.

Bu tartışmalar hareketi felç etmemeli. Çünkü asıl sorun, savaşa karşı yığınsal bilincin varlığına karşın, bu bilincin eyleme dönüştürülebilmesidir. Böylece, hükmedenlerin saldırgan rotalarını geçerli kılması kolaylaşıyor. Bu, şimdi mülteciler sorunuyla bir kez daha keskinleştiriliyor, çünkü sömürülenlerin bölünmesi için kullanılıyor.

Erdoğan şu sırada insan ticareti yapıyor. Ya Şansöye Merkel?

Evet bu insan ticareti; burası açık. Federal Hükümet'in yaptığı da insan ticareti. Fakat asıl sorun, bu kaçışın asıl nedeni, savaşlarıyla, doğayı mahvedişiyse, Ortadoğu'da, Afrika'da ve başka yerlerde yaşamın temellerini yok edişiyse emperyalizmdir. Tabii alçaklık, onun kendi neden olduğu bu felaketi emperyalizmin merkezlerinde sınıfı bölmek için kullanmasıdır. Mültecileri buralı olanlara, göçmenleri göçmen olmayanlara karşı getirmek, işte bu ırkçılıktır.

Bunun yanı sıra, Merkel hükümetinin diğerlerinden daha iyi olduğu sanılmamalıdır. Saçma. Onlar, çıkarlarını dayatmak için biraz farklı bir yol izliyorlar.

Mülteci dalgası Federal Almanya'da büyük sorunlara neden oldu. Bu, çoktan krizde olan Avrupa Birliği için de geçerli. Parti, bu "mülteci sorunu"nun çözümünü üzerine ne düşünüyor? İktidardakiler bunu kontrol altına alabilirler mi?

Kontrol etmek ne anlama geliyor burada? Eğer bununla işçi hareketini bölmeyi, bölünmeyi derinleştirmeyi başarsalardı, hedeflerine ulaşmış olacaklar zaten. Asgari ücreti tırmak ortadan kaldırmaya mültecileri alet edebilirlerse, hedeflerine ulaşmış olacaklar. Sömürülenlerin bölünmesinden başka bir şey olmayan ırkçılık ortamını yerleştirebilirlerse, hedeflerine ulaşmış olacaklar. Göçmen sorunu, aslında

bu emperyalizmin ne denli çürümüş ve parazit olduğunun ispatından başka bir şey değil. Fakat o kendi çürümüşlüğünü iktidarını sağlamlaştırmak için kullanacak kadar da güçlü.

Parti kongrenizin 3. gününde partinin stratejisini temelden etkileyecek kararlar aldınız. Bu kongre partinin geleceği için ne anlam ifade ediyor?

Burada sadece 3. günü değil, kongrenin bütününe ele almak isterim. Ana karar taslağının onaylanmasıyla birlikte³, aslında analizimizi ve stratejimizi keskinleştirdiğimize inanıyorum.

Alman emperyalizmi dışa ve içe doğru saldırganlaşacak ve bu ülkenin işçi sınıfının buna hazırlığı yok. Buradan, gücümüzü barış hareketinin, anti-militarist ve anti-faşist mücadelenin güçlenmesine yoğunlaştırmak gerektiği sonucunu çıkarıyoruz. Buradaki özel rolümüz, onu tekellere karşı yönlendirmekte yatıyor.

Bu temelde, çalışmalarımızda önümüzdeki yıllar için ağırlık oluşturacak noktalar içeren bir doğrultu belirledik ve Federal seçimlere nasıl yöneleceğimiz üzerine, DKP olarak taarruza geçecek durumda olduğumuza ilişkin kararlar aldık. Ekim Devrimi'nin 100. yılıyla ilgili kararlar aldık. Partiyi güçlendirmek üzere, Avrupa Sol Partisi (ASP) içindeki gözlemci konumumuza son verme kararı aldık. Bu da tabii stratejik karakter içeren bir karar. Çünkü komünist partilerle ortak çalışmayı yoğunlaştırmaya öncelik vermek istediğimizi bir kez daha açıkça gösteriyor.

Gelecek yıllarda sınıfsal temelde, komünist güçlerle yoğun ortak çalışmanın, aksine diğerleriyle birlik politikasının bir önkoşulu olarak gerçekten çok belirleyici olacağına inanıyoruz. Bunun için tabii bağlaşıklık politikası gerekiyor; tabii sosyal demokrat bilince sahip işçi hareketine, işçi arkadaşlarımıza yönelmeliyiz. Fakat bunu, eğer komünistlerin ortak çalışmasının sağlam bir çekirdeğini oluşturabilirsek, çok daha iyi başarabiliriz.

DİP NOTLAR:

1) Köbele, Federal Almanya Savunma Bakanlığı'nı bilinçli olarak "Savaş Bakanlığı" olarak adlandırıyor.

2) Komünist Enternasyonal'in 1935 yazında, Moskova'da toplanan ve ana teması faşizme karşı mücadele olan VII. Konferansı'na katılıyor.

3) DKP 21. Kongresi'ni 14-15 Kasım 2015 tarihlerinde, Frankfurt am Main kentinde toplandı. Kongrenin 2 gün süren birinci bölümüne damgasını vuran kararlar, DKP'nin "marksist leninist bir parti" olduğunun kabulü ve yeni yönetimin seçilmesiydi. Patrik Köbele ezici bir çoğunlukla başkanlığa seçilirken, partinin marksist leninist karakterini belirleyecek karar yaklaşık 2/3 çoğunlukla alındı. Karar taslaklarının çokluğu ve oldukça tartışmalı olan ASP'deki gözlemci konumunu sonlandırmaya yönelik karar taslağı bir başka tarihe ertelendi. Kongre böylece, 27 Şubat 2014 tarihinde, Kassel kentinde gerçekleştirilen 3. günde sonlandırıldı.

ALMAN
EMPERYALİZMİ
DIŞA VE İÇE DOĞRU
SALDIRGAN-
LAŞACAK VE
İŞÇİ SINIFININ
BUNA HAZIRLIĞI
YOK. BURADAN,
GÜCÜMÜZÜ BARIŞ
HAREKETİNİN,
ANTI-MİLİTARİST
VE ANTI-FAŞİST
MÜCADELENİN
GÜÇLENMESİNE
YOĞUNLAŞTIRMAK
GEREKTIĞİ
SONUCUNU
ÇIKARIYORUZ.
BURADAKİ ÖZEL
ROLÜMÜZ, ONU
TEKELLERE KARŞI
YÖNLENDİRMEKTE
YATIYOR.

İnsanlık tarihinde sorunlarımız neler?

MARX VE ENGELS'İN ZAMANINDA HENÜZ ULAŞILMAMIŞ BUGÜNKÜ HATIRI SAYILIR BİLGİ BİRİKİMİNİN KURAMSAL BÜTÜNLÜĞE YEDİRİLMESİ VE YORUMLANMASI GEREKİYOR. MUHAKKAK DOĞA TARİHİ DE BENZER BİR İLGİYİ HAK EDİYOR.

Marksizmin en önemli yanı fikirlerden ve bireylerin iradesinden bağımsız işleyen nesnel mekanizmalar bütünü sunmasıdır ve önerdiği kavram seti dünyanın tümünü açıklama iddiasındadır. Doğal olarak marksizmin bu prestijinin hem propagandif bir yanı vardır hem de bir eylem kılavuzu olarak devrimcidir.

Ancak marksizmin önerdiği bütünü açıklama çabası da tarihsel koşullardan bağımsız değildir. Geçen yüzyılın şiddetli sınıf mücadeleleri içinde daha Sovyetler Birliği çözülmeden önce başlayan ideolojik cephedeki geri çekilişten etkilenmiştir. Sonrasında başlayan ve hâlâ içinde bulunduğumuz gerici dönemine ise bizim tarafımızda cephe çoğu kez boş kalmıştır.

Bu alan burjuvazinin çarpıtmaları, yalanları, bütünlük kavramını parçalama ya dönük girdileri ve her türden idealist zırvanın basıncı altındadır. Bizim adımımıza etkinlik gösterenler, ya marksist değildir ya tarihin çarpıtılmış bir algısına sahip troçkistlerdir ya da işçi sınıfı siyasetine karşı sorumsuz akademisyenlerdir. Oysa marksizmin bütünlüğü kuramsal, siyasal ve örgütsel başlıklar arasında da kurulmalıdır.

Diğer yandan Marx ve Engels'in zamanında henüz ulaşılmamış bugünkü hatırı sayılır bilgi birikiminin kuramsal bütünlüğe yedirilmesi ve yorumlanması gerekiyor.

Muhakkak doğa tarihi de benzer bir ilgiyi hak ediyor, ancak burada toplum tarihinin marksist bütünlüğün tekrar kurulmasındaki belli başlı sorunlarını ele alacağız.

a) Biyolojik hareketten toplumsal harekete geçiş

Marx ve Engels'in çağında evrim kuramı yeni ortaya çıkmıştı ve özellikle insanın evrimi ile ilgili çok az şey biliniyordu. Zaten Engels'in "İnsanın oluşumunda emeğin rolü" makalesi dışında bu konuda fazla bir şey yazılmamıştır.

Aydınlanma mücadelesi 19. yüzyılda dünyayı evrenin merkezinden kovmuş, insanı milyonlarca türden biri olarak ele alıp dünyanın merkezinden insanı çıkarmayı başarmıştı, ama farklı türlerdeki toplumsallaşma ve alet kullanımına, bilincin bazı diğer türlerden evrilebileceği fikrine henüz hazır değildi.

Biyolojik hareketten toplumsal harekete geçiş döneminin karşılıklı etkileşim içinde yeniden ele alınması, bütün inşa edilirken toplum tanımının öncülleriyle birlikte gözden geçirilmesi gerekiyor.

b) İlk sınıfsız toplumlarda üretim tarzları sorunu

Marx ve Engels geliştirdikleri kuramın heyecan verici bir sağlamasını Morgan'ın Eski Toplum kitabında buldular. İnsanlığın milyonlarca yıla yayılan sınıfsız toplum evresi düz bir gelişime değil, nitelikçe sıçramalar içeren bir sürece yayılıyordu. Morgan, Marxlardan habersiz olarak ilk toplumları inceler ve gelişim evrelerini belirlerken üretici güçleri temel alıyor, üretim ilişkilerini ve üst yapıyı bu temeldeki gelişmelerle ilişkilendiriyordu.

Okun keşfi, tarım devrimi, madenlerin kullanılması gibi üretici güçlerdeki değişikliklerin aileyi -üretim ilişkileri olarak okuyun- nasıl değiştirdiğini son derece materyalist bir tarzda ele alıyordu. Önce Marx'ın bu konuda geniş çaplı notları ve sonra Engels'in bu notlara dayanarak kaleme aldığı marksist yazının en güzel eserlerinden biri olan Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni bu değişim sürecine eğilir.

Ebedi olduğu varsayılan muhafazakâr Viktorya dönemi ailesinin yakın zamanda ortaya çıktığı ve bir süre sonra yok olacağını hatırlattığı için mi, yoksa Engels'in eli değdiği için mi bilmiyoruz, burjuvazi bu kitaptan hep nefret etmiştir. Bir sürü burjuva antropologu hep bir ağızdan kitaptaki verilerin yanlış olduğunu haykırır.

Kullanılan tarihselci yöntemin doğru olduğunu ve bu çalışmanın tarihin anlaşılmasında çığır açıcı bir etkisi olduğunu biliyoruz. Ancak iki şeyi yapmak zorundayız. Paleontoloji, arkeoloji ve antropolojinin biriktirdiği modern bilgilerin ışığında ilk toplumların dönemlendirmesini yeniden dizmeliyiz. İkinci olarak da Morgan'ın kullandığı ve Engels'in doğrudan aldığı "yabanıllık", "barbarlık" gibi terimleri gözden geçirmeliyiz.

c) İlk sınıflı toplumlara geçiş mekanizmaları

Toplumların farklı coğrafyalarda birbirinden bağımsız olarak 6 bin yıl kadar önce sınıflı toplumlara dönüştüğünü biliyoruz. Bu dönüşümün mekanizmaları marksist klasiklerde çok açık değildir.

Üretici güçlerin gelişmesi, daha küçük toplumsal birimlerin bir özel mülkiyet üzerinde üretim yapabilmesinin koşullarını yaratır. Tarım devriminden sonra artı ürünün ortaya çıkması insan emeğinin sömürsünü olanaklı kılar. Bu zeminde daha önce yetenekli olanların seçilerek yaptığı yöneticilik işinin büyük mülk sahiplerine geçtiği söylenir. Gerçekten bazı arkeolojik bölgelerde toplumsal eşitsizliğin bir süre sonra iç dinamiklere dayanarak egemen bir sınıf yarattığına ilişkin veriler bulunmaktadır.

Ancak Marx ve Engels tarafından pek fazla tanımlanmayan başka bir mekanizma daha vardır. Sınıflı topluma geçsin veya geçmesin bütün tarım toplumlarının eninde sonunda başına gelen şey çöreklenmedir. İklimin tarıma elverişli olmadığı topraklardaki hayvancılıkla uğraşan göçebe kavimleri güneye inerler ve çoğu kez ırmak boylarındaki verimli arazilerde tarım yapan kabilelerin üzerine çöreklenerek onları yönetmeye ve artı ürüne düzenli olarak el koymaya başlarlar. Hindistan'da İndüs Vadisi, Mezopotamya'da Fırat ve Dicle boyları, Mısır'da Nil Vadisi, Anadolu'da Kızılırmak ve Sakarya boyları benzer süreçlere tanıklık etmiştir.

d) Antik çağda sınıflı toplumlara ait üretim tarzlarının eklenmesi

Teknik deyimle uzlaşmazlığın olduğu sınıflı toplumlara ait üretim tarzları nedir dendiğinde hepimiz "Köleciler Toplum", "Feodal Toplum" ve "Kapitalist Toplum" diye sayarız. Öte yandan marksist klasiklerde bu ayırım o kadar net değildir. Marx'ın daha fazla sayıda üretim tarzı tanımladığı, fakat sistematize etmediği bilinir.

Bizim üçlü dönemlendirmemizin kaynağı üretim tarzlarının sadeleştirildiği ve üçe indirildiği Sovyetler Birliği'dir. Bunun tarihsel

nedenleri vardır. Öncelikle sosyalist bir iktidar kuramsal konularda daha muhafazakârdır, çünkü her kuramsal açılımın devrimci bir dönemde pratik bir karşılığı bulunur. Ancak burada başka bir faktör, içerde ve dışarıda, Sovyetler Birliği'ni yeryüzünden kaldırmaya yemin etmişlerin her türlü saldırısı altında olmalarıdır. Saldırlardan biri ise ideolojik bir kanaldan sürekli şunu vaaz etmektedir: "Rusya geri kalmış ve Marx'ın tanımladığı Asya Tipi Üretim Tarzı'na sahip bir ülkedir, bırakın sosyalizmi kapitalizmi bile kuramaz, ancak diktatörlükle yönetilebilir."

Sosyalizmin kuruluş koşullarına dair daha fazla veriye ihtiyacımız var, fakat sonunda bu baskıyı püskürtmek için Stalin "Diyalektik ve Tarihsel Materyalizm" kitabında, üretim tarzlarının coğrafya ile alakası olmadığını söylemiş ve üretim tarzlarını üçte dondurmuştur.

O dönemde devrimin korunması için bu iyi bir taktik olabilir ama uzun vadede marksizmin bütünü açıklama ye-

tenesinde bir azalmaya neden olmuştur.

Oysa antik dönemde, yani tunç çağının başından (yaklaşık MÖ 4.000) Roma'nın yıkılışına kadar olan dönemde, coğrafi bölgelerden bağımsız en az iki üretim tarzı tanımlayabiliyoruz.

Bunların ilki, biraz önce tanımladığımız çöreklenme mekanizması ile oluşan kast toplumdur, esas olarak köylünün artı emeğinin sömürülmesine dayanır. Zanaatkarlar ve tüccarlar çoğu kez hükümdara bağlı olarak çalışırlar. Köle emeğinin kullanımı görece sınırlıdır. Çöreklenen ve çöreklenenin sınıfsal durumuna göre bir matriks oluşturulabilir.

Buna karşılık MÖ 700 gibi bu yapı, büyük toprak sahibi aristokraziyle köylülerin arasına soylu olmayan ama meta üretimi ve ticaretle zenginleşen bir sınıfın girmesiyle sarsılmaya başlamıştır. Yükselen sınıf aydınlanmacı ve cumhuriyetçidir. Sınıf çatışmaları toplumun yapısına şekil verir. Köle emeği artık madenlerde, atölyelerde, ticaret gemilerinde kullanılmaktadır.

Bu dönüşüm Avrupa merkezliliğin yanılsatıcı etkisine rağmen sadece İyon, Yunan ve Roma'ya ait değildir, aksine Çin'de, Hindistan'da ve Arap coğrafyasında da izlenebilmektedir.

e) Burjuva ve işçi sınıfı devrimlerinin nesnellüğünün dinamik bir şekilde incelenmesi

Dünya yeni bir işçi sınıfı devrimleri dalgasının arifesindeyken kısaca tarihsel olarak kayan nesnel zemin meselesine de değinelim. Aslında Marx'ın Fransız Üçlemesi ile yaptığı analizler ve Lenin'in emperyalizm çağını ve mücadelesini yorumlamasıyla elimizin en kuvvetli olduğu alanın burası olduğu söylenebilir.

Bir burjuva devrimi veya işçi devrimi öz olarak tanımlanabilir, fakat gerçekleştiği tarihsel zemine bağlı olarak sürekli içerik olarak değişecektir. Örneğin, Ekim Devrimi döneminde nüfusun ezici çoğunluğunun köylülerden oluşmasına karşın günümüzde işçi sınıfı tabakalarının nüfusun esasını meydana getirmesi gibi.

Ancak bu konu, daha sistematik hale gelmesi için 1640 İngiliz burjuva devriminden başlanarak, iktisadi yapı, etkileşen bütün sınıfların yapısı ve güçleri, sürmekte olan düzenin krizleri ve siyasetin ideolojik ve örgütsel gücü açısından değerlendirilmelidir.

■ Erhan Nalçacı

Devrim fikri geri dönmeden çözüm yok

Özgür Şen

Belçika'daki IŞİD saldırısı Avrupa Birliği'nin dağılma sürecini hızlandıracak. Bombaların Batılıların deyimiyle Avrupa'nın kalbinde, Birliğin merkezinde patlamasıyla ilgili değil bu. Çünkü Birliğin dağılıyor olmasının temel nedeni güvenlik sorunu değil.

Güvenlik tartışması hükümetlere halklara daha fazla baskı uygulamak için mükemmel bir zemin sağlıyor. Bunun örneklerine defalarca tanık olduk. En son Fransız hükümeti, Paris saldırılarından sonra böylesi bir baskı paketini yürürlüğe sokmuştu. Belçika da benzer yasa ve uygulamalara imza atar, uzun yıllara yayılan bir mücadeleyle elde edilen temel hak ve özgürlükler fırsattan istifade kısıtlanır.

Aslında Avrupa'nın bir güvenlik sorunu yok. Tıpkı Türkiye'nin olmadığı gibi... Her iki coğrafyanın da problemleri daha derinde.

Bu derin problemi Putin'in her fırsatta tekrar ettiği gibi, cihatçı örgütlere verilen maddi ve lojistik desteğin durdurulması, insan akışının kesilmesi de çözemez. Rus lider IŞİD ve benzerleriyle savaşta Batılı güçlerin ve Türkiye gibi ülkelerin ikiyüzlü davrandığını, savaşır gibi yaparken arkadan desteğin sürdüğünü söylerken haklı. Ancak bu destek kesilse dahi problem çözülemez.

IŞİD gibi örgütlerin böylesi bir destek ve hatta yönlendirme olmadan şu an yapabildiklerini yapması, bir devlet kadar toprağa ve bir devlet ekonomisine sahip olması, Paris'te, Brüksel'de karmaşık eylemlere imza atması imkânsızdır. Ama Batılıların bir elleriyle büyüttükleri örgütleri başka elleriyle durdurabilecekleri veya yok edebilecekleri söylendiğinde sorunun yine yalnızca bir tarafına işaret edilir.

Daha derindeki problemin yüksek sesle ifade edilmemesinde şaşılacak bir yan yok. Problem bir düzen problemi çünkü.

Avrupa Birliği'nin dağılması ile dünyanın her noktasında yükselişe geçen şiddet aynı problemin farklı yüzleri. Birlik dağıldığı için şiddet yükselmüyor ya da şiddet yükseldiği için Birlik dağılmıyor. Bu düzen dikiş tutmadığı, derin eşitsizliklerle yol alınamadığı için Birlik de dağılıyor, şiddet de yükseliyor.

Parçalar halinde düşünmenin sonuna gelindi. Göçmen sorununu veya yabancı düşmanlığını, Avrupalı emekçinin fabrikada yaşadığı problemlerden farklı düşünen, Batılı orta sınıfların refah düzeyinin korunmasıyla uluslararası tekellerin Ortadoğu ve Afrika'da işlediği suçların arasındaki ilişkiyi göz ardı eden, bunların hepsini ayrı ayrı değerlendiren düşünce sistematığı çoktan iflas etti.

Yalnızca ABD'nin İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana silanmaya harcadığı parayla yüz tane İtalya benzeri ülkenin altyapısını kurabileceğimiz bir dünyada, bu gerçekleri yok sayarak problemlerimize çözüm aramak trajik değil mi?

Problemlerin çözümünü, aslında problemlerin kaynağı olan düzenin yarattığı kalıplar içinde aradığımız sürece aynı yerde dolanıp duracağız ve açık ki bir çözüme ulaşamayacağız.

O halde başka bir dünyanın, farklı bir düzenin mümkün olduğunu şimdi söylemezsek ne zaman söyleyeceğiz? Önce Batı düşüncesinden tasfiye edilen, sonra tüm dünyanın kafasından silinmeye çalışılan devrim fikrinin etrafında bir mücadeleyi yükseltmenin tam zamanıdır. İnsanlığın bu fikre ihtiyacı var.

Hiç korkmadan söyleyelim. Avrupa demokrasisinin sorunlarının çözümü yok. Ortadoğu'nun çözümü yok. Yükselen şiddetin, cihatçı çetelerin, göçmen akışının çözümü yok. Oyun bitti. Bu düzende çözüm yok.

“Parçalar halinde düşünmenin sonuna gelindi. Oyun bitti. Bu düzende çözüm yok.”

Okuma listesi

- İ. Belek, **Dinin Toplumsal Kökenleri**, Yazılama Yayınevi, 2015.
- G. Child, **Tarihte Neler Oldu**, Çev: M. Tuncay, A. Şenel, Alan Yayıncılık, 1982.
- V. Diakov, S. Kovalev, **İlkçağ Tarihi**, Çev: Ö. İnce, Yordam Kitap, 2008.
- F. Engels, **Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni**, Çev: K. Somer, Sol Yayınları, 2008.
- L. H. Morgan, **Eski Toplum**, Çev: Ü. Oksay, Payel Yayınları, 1986.
- A. Ribard, **İnsanlık Tarihi**, Çev: H. Saygılı, Evrensel Yayınları, 2010.
- A. Şenel, **İnsanlık Tarihi**, İmge Kitabevi Yayınları, 2009.

"Brüksel'de veya AB'nin herhangi bir şehrinde bu bombaların patlamaması için hiçbir sebep yok. Mayın tarlasında dans etmek gibidir bu. Ayağınızın ne zaman mayına basacağını bilemezsiniz ancak bunun kaçınılmaz bir son olduğu da bellidir. Koynunuzda yılan besliyorsunuz. Beslediğiniz o yılan her an sizi de sokabilir. Türkiye'de patlayan bombalar size bir şey ifade etmiyor olabilir. Sizin şehirlerde patladığında bizim ne hissettiğimizi anlayacaksınız, ancak çok geç olacak."
Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan

22 MART 2016

KOMÜNİSTLERİN YANITIDIR:

MAYIN TARLANI DA AL GİT

Emperyalizmin siyaset oyunları hep kanlıydı. **Senin efendilerin** dünyanın öbür ucunda yüzlerce insanı bir günde öldüren bombardımanlara, portakal gazı ile cehenneme çevirdikleri Vietnam gibi ülkelerde kanlı savaflara imza attı. Yeri geldi bombalar koydurup uçaklar düşürdüler, yeri geldi yolcu uçaklarını provokasyon için sürdürdüler

Sen Türkiye'yi bu alçaklık olimpiyatlarına soktun. "Yeni Osmanlı" dedin, "Büyük Düşün Türkiye" dedin, Türkiye'yi dünyanın en kanlı mayın tarlasının ortasına ittin. Eşbaşkan, şeşbaşkan derken **ülkeyi koca bir saatli bombaya çevirdin.**

Ve halkı bu kanlı oyunu oynamak zorunda olduğuna, aksi halde yine kaybedeceğine inandırdın. Benzerliğe bak; Hitler de zavallı Alman emekçilerini, kanlı bir oyunu oynamaya zorlamış, başka türlü sünenün olamayacağını kabul ettirmişti.

Oysa tersidir. "Bu kanlı oyunu reddediyorum, namus sözü, ben bu alçaklıkları yapmayacağım" demekten başka çare yoktur.

Suriye'nin kentlerinde senin "Müslüman kardeş"lerinin patlattığı bombalı arabalarla

yüzlerce, belki binlerce insan öldü. Şimdi utanmadan, "bugün bana, yarın sana" edebiyatı yapıyorsun.

Nusra'yı, Ahrar'ı, ÖSO'yu, IŞİD'i... Sen besledin. Bu alçaklık bayrak yarışında hep senin kara bayrağını taşıdılar. Şimdi, "Brüksel'de patladığında ne yapacaksınız" diye meydan okurken belli ki, **"senin çocukları" Brüksel'de sahaya süreceklerini beklemiyordun.**

Şimdi sarayına kapan. Çünkü eski efendilerin senin için çok fena bir son düşünüyor. Seni o çok övündüğün istikrardan yakalayıp, altını boşaltacaklar. "Büyük güçler bana karşı birleştiler" palavrasını sakın deneme. **O büyük güçlere ipini kendin verdin. Halka yalan söyleme.**

Ve ey sevgili halkımız, bu mayın tarlasında yerin yok. Osmanlı hayalleri ile, istikrar deliliği ile, türlü şantaj ve yalanla içine itildiğin karanlıktan seni çıkartacağız.

Sosyalist Türkiye'yi kuracağız. Alçaklık olimpiyatlarına bir daha hiç katılmayacağız

✉ iletisim@kp.org.tr

🌐 www.kp.org.tr

f /kpninsesi

KOMÜNİST PARTİ